

Karl Marx (1818 - 1883)

Wat voor interpretatie iemand van Marx maakt, andere kunnen een alternatieve interpretatie opperen.

Een recente interpretator van Marx maakte het volgende commentaar:

‘Virtually every paragraph in this chapter could be accompanied by three concise paragraphs describing why other readers of Marx, erudite and influential, think that this paragraph is wrong, in emphasis or substance’

Ondanks verschillende interpretaties, is er een algemene overeenkomstigheid dat Marx's grootste interesse de historische basis van ongelijkheid, in het speciaal de unieke vorm dat het aanneemt onder het kapitalisme, was. Wat hij zocht was een theorie hoe de samenleving veranderd kon worden. Marx theorie is dan een analyse van ongelijkheid onder kapitalisme en hoe dit te veranderen. Theorieën kunnen ons misschien niet vertellen wat er gaat gebeuren, maar het kan discussiëren wat zou moeten gebeuren en het kan helpen om een plan te ontwikkelen om deze veranderingen die de theorie aanduiden te veranderen.

De dialectiek

Om Marx werk beter te begrijpen moet je iets van Hegel begrijpen om het concept en de dialectiek van Marx te waarderen.

Een dialect filosoof gelooft dat tegenstellingen in de werkelijkheid bestaan en dat de meest logische manier om de realiteit te begrijpen is om de ontwikkeling van tegenstellingen te bestuderen. Volgens Hegel, zijn historische veranderingen gedreven door tegenstrijdigheden te begrijpen dat de essentie van werkelijkheid, onze pogingen is om de tegenspraak, en de nieuwe tegenspraak op te lossen die zich ontwikkelen.????? Historische veranderingen zijn gedreven door het begrijpen en oplossen van tegenstrijdigheden.

Anders dan Hegel, geloofde Marx niet dat deze tegenstellingen uitgewerkt konden worden in ons bewustzijn, in onze gedachte. Voor Marx zijn het de tegenstellingen realiteit. Zulke tegenstelling kunnen niet opgelost worden door filosofen, maar door leven en dood strijd wat de sociale wereld zal veranderen. Het is deze focus wat het werk van Marx zo relevant maakt voor de sociologie. De dialectiek leidt tot een interesse in conflicten en tegenstellingen onder verschillende lagen van de sociale realiteit.

VB Een van de tegenstelling in het kapitalisme is de relatie tussen arbeider en kapitalist die de fabrieken en andere productiemiddelen bezitten waarmee het werk gedaan wordt. De kapitalist moet de arbeider uitbuiten om profijt te krijgen van hun arbeid. De arbeider, in tegenstelling tot de kapitalist, wil op z'n minst nog wat profijt voor hem zelf houden. Marx geloofde dat deze tegenstelling het hart was van het kapitalisme, en dat het steeds erger zou worden als meer en meer mensen gedwongen arbeider worden en verdere concurrentie met andere kapitalisten hun dwingt om hun arbeiders nog meer uit te buiten. Deze tegenstelling kan niet opgelost worden door filosofen, maar alleen door sociale verandering.

Dialectische methode

Vele sociologen geloven dat hun waarde apart kunnen en moeten worden gehouden van hun studie van feiten over de sociale wereld. Marx emotionele betrokkenheid in wat hij bestudeerde betekende niet dat zijn observatie niet precies waren.

De dialectische methode van analyse ziet geen simpele, one-way, gevolg en effect relatie tussen verschillende onderdelen van de sociale wereld.

VB De steeds groter wordende uitbuiting van de arbeiders door de kapitalisten kan zorgen dat de arbeider steeds meer ontevreden en meer militant wordt, maar de steeds groter wordende militante van het proletariaat kan er voor zorgen dat de kapitalist als reactie alleen maar meer gaat uitbuiten om de tegenstand de kop in te drukken.

Dialectische sociologen houden zich bezig met de historische roots van de tijdelijke wereld te bestuderen, zoals Marx deed in zijn studie naar de bron van het modern kapitalisme. Dialectische denkers zijn zeer kritisch over moderen sociologie, want het houdt zich niet bezig met historisch onderzoek. En vele dialectische denkers zijn afgestemd op huidige sociale trends om de toekomstige richting van de samenleving te begrijpen.

De dialectische kijk op de relatie tussen nu en het heden moet niet gelezen worden als dat het heden gevormd wordt door het nu. ?????? p 159

model van de dialectiek: these-antithese-synthese. Dit simpele model impliceert dat een sociaal fenomeen onvermijdelijk een verzettende vorm voortbrengt en dat het conflict tussen deze twee onvermijdelijk zal leiden tot een nieuwe, synthetische sociale vorm. Maar in de echte wereld zijn er geen onvermijdelijkheden. Sociale fenomenen kunnen niet makkelijk verdeeld worden in these, antithese en synthese categorieën aangenomen door sommige marxisten. De dialectisme is geïnteresseerd in de studie van echt relaties eerder dan een grote abstractie.

Dialect denkers zijn ook geïnteresseerd in de dynamische relatie tussen actoren en sociale structuren. **Het hart van Marx gedachten ligt in de relatie tussen mensen en de grootschalige structuren die ze**

creëren. Deze grootschalige structuren helpen mensen om zichzelf te vervullen; aan de andere kant, representeren ze een grote bedreiging voor de mensheid.

Human nature

Marx geloofde dat er een tegenstelling was tussen onze menselijke natuur en de manier waarop we moeten werken in een kapitalistische samenleving. De menselijke natuur is geen statisch ding, maar varieert historisch en sociaal. Om de menselijke natuur te begrijpen, moeten we de sociale geschiedenis begrijpen, omdat de menselijke natuur gevormd is door dezelfde dialectiek tegenstellingen als de geschiedenis van de samenleving, gelooft Marx. Voor Marx, is er in het algemeen een menselijke natuur, maar wat belangrijker is, is de manier waarop de menselijke natuur is 'gewijzigd is in iedere historisch tijdvak'. De algemene menselijke natuur noemt hij species being.

Een conceptie van de menselijke natuur is deel van elke sociologische theorie. Ons concept van menselijke natuur schrijft voor hoe de samenleving kan worden behouden en worden veranderd, maar het meest belangrijk in Marx theorie, het suggereert hoe de samenleving veranderd moet worden. De vraag is niet of we een menselijke natuur hebben, maar wat voor natuur dit is.

Voor Marx, is onze species being en onze menselijke natuur intiem gebonden aan arbeid. Wat ons onderscheidt van andere dieren, is dat onze arbeid iets creëert wat voorheen alleen bestond in onze gedachte. Marx noemt dit proces **objectificatie**. Deze arbeid is verder materieel. Het transformeert niet alleen de natuur, maar ook ons, inclusief onze behoeften, ons bewustzijn en onze menselijke natuur.

In Marx termen is de kunst van het werk een objectivation van de artiest. Het is ook waar dat tijdens het proces van het maken van de kunst, de ideeën veranderen of de artiest kan zich bewust worden van de nieuwe visie dat objectivation nodig heeft. Het complete kunstwerk kan een nieuwe betekenis voor de kunstenaar aannemen en kan de kunstenaars concepten van dat specifieke stuk of kunst in het algemeen veranderen.

Arbeid is er in antwoord op een behoefte, en de verandering dat arbeid veroorzaakt veranderd ook onze behoefte.

VB De productie van auto's beantwoordt onze behoefte voor lange afstand transport en dit leidt tot een nieuwe behoefte voor snelwegen. alhoewel weinig mensen dachten dat ze een auto nodig hadden toen ze uitgevonden werden, nu hebben de meeste er een nodig.

Volgens Marx is het deze verandering van behoeftes door arbeid de motor van de menselijke geschiedenis. Arbeid is een sociale activiteit. Werk betreft anderen. Arbeid verandert niet alleen de individuele mens, maar het verandert de samenleving. De verandering van het individu door arbeid en de verandering van de samenleving zijn niet apart te zien.

Marx geloofde dat er een essentiële relatie tussen arbeid en menselijk natuur is, hij dacht deze relatie door het kapitalisme vervormd werd. Hij noemt dit alienation. Dit bleef een van zijn grootste bezorgdheid. Hij analyseerde de eigenaardige vorm dat onze relatie tot arbeid heeft gekregen onder het kapitalisme. We zijn arbeid niet langer als een uitdrukking van onze doelen. We werken in overeenstemming met het doel van de kapitalist die ons inhuurt en ons betaalt. Omdat onze arbeid niet ons eigen is, verandert het ons niet langer. In plaats hiervan zijn we vervreemd van onze arbeid en daarom vervreemd van onze menselijke natuur. Om te overleven zijn arbeiders gedwongen hun arbeidstijd te verkopen aan de kapitalist. Dit is de sociologische basis van vervreemding.

Vervreemding kan gezien worden als het hebben van 4 basis componenten.

1. De arbeider in een kapitalistische samenleving zijn vervreemd van hun productie activiteit. Ze produceren niet naar hun eigen ideeën of hun directe behoefte. Omdat de productieve activiteit aan de kapitalist toebehoort en omdat zij besluiten wat er gedaan moet worden, kunnen we zeggen dat de arbeiders vervreemd zijn van hun activiteiten.
2. De arbeider zijn vervreemd van het product. Het product behoort niet aan de arbeider toe.
3. De arbeiders zijn vervreemd van hun collega's. Vaak worden vreemde naast elkaar aan het werk gezet. Marx dacht dat mensen behoefte hadden om coöperatief samen te werken om zo het geen bij elkaar te krijgen om te overleven. De isolatie en de onpersoonlijke vijandigheid neigt dat de arbeiders vervreemden van hun collega's.
4. Arbeiders zijn vervreemd van hun eigen menselijk vermogen. Bewustzijn is numbed en uiteindelijk, vernietigd als relaties met andere mensen en met de natuur geleidelijk gecontroleerd wordt.

Marx analyse van vervreemding was een reactie op de economische, sociale en politieke veranderingen die hij zag rondom hem. Hij wilde begrijpen welke veranderingen nodig zijn om een samenleving te creëren waarin menselijke potenties adequaat geuit konden worden. Het kapitalistische systeem is de primaire oorzaak van vervreemding. Marx centrale inzicht is dat kapitalisme meer is dan alleen een economisch systeem. Kapitalisme is ook een machtssysteem. Kapitalisten kunnen hun arbeiders dwingen door hun macht om ze te ontslaan of het inzetten van machines. Hierom hoeven ze maar zelden gebruik te maken van geweld. Onder het kapitalisme lijkt de economie als een natuurlijke kracht. We zien dit niet als sociaal

en politiek. De link tussen het leiden van mensen en de economische structuur worden afgedaan als niet relevant of onbelangrijk.

VB van de inflatie en interest. Kapitalisten worden meer geraakt door inflatie omdat het geld wat zij hebben vergaart minder waard wordt. Als mensen leven van een salaris, worden ze niet geraakt door de inflatie, omdat hun inkomen en hun koste gelijk opgaan. In het verhogen van de rente, wordt er een policy aangenomen dat de kapitalisten helpt en de arbeiders schaadt. Deze beslissing is vaak neergezet als een pure economische. Marx zou dit zien als een politieke beslissing dat in het voordeel is van de kapitalist ten koste van de arbeiders.

Commodity's use value: mensen produceren de objecten dat zij nodig hebben om te overleven.

In plaats van voor hun zelf te produceren of hun directe medestanders, produceren de actoren voor de kapitalist. De producten hebben exchange value: ze worden verhandeld op de markt voor geld of andere objecten. Use value is gelinkt aan de intieme relatie tussen menselijke behoefte en het daadwerkelijke object dat hun behoefte kan te vrede stellen.

VB Brood heeft de use value om honger te stillen, schoenen om de voet te beschermen. Het is moeilijk om te zeggen dat de een meer waarde heeft dan de ander. Ze zijn kwalitatief anders. In het proces van uitwisseling, worden goederen vergeleken met andere goederen. Exchange values zijn kwantitatief verschillend. Alleen dingen die gegeten kunnen worden hebben de use value van het stillen van honger, maar ieder soort kan de exchange value hebben van de dollar.

Fetishism of commodities: een ding wat we zelf gemaakt hebben, maar nu aanbidden alsof het een god is. Zelfs onze arbeid, het ding wat ons menselijk maakt, wordt een goed dat wordt gekocht en verkocht op de markt. De economie krijgt een functie, die volgens Marx alleen actoren kunnen uitvoeren: de productie van waarde. De werkelijke waarde van een ding komt van het feit dat de arbeid het produceert en dat iemand het nodig heeft.

In het kopen van bijvoorbeeld een kopje koffie liggen vele sociale relaties tussen mensen verborgen. Marx discussie over commodities, en hun fetishisme neemt ons van de level van individuele actor naar de level van grootschalige sociale structuren.

Het concept van reificatie impliceert dat mensen geloven dat sociale structuren buiten hun bereik van controle en onveranderbaar zijn. Reificatie komt voor wanneer dit geloof een self-fulfilling prophecy wordt. Dan verwerven de structuren daadwerkelijk het karakter wat mensen zich aanmeten. Maar volgens Marx is de economie geen objectief natuurlijk iets. Het is een vorm van dominantie, en beslissingen over interest rates en ontslag zijn politieke beslissingen die op deze manier proberen beter te worden over de rug van anderen. ??

Proletariaat: Arbeiders die hun arbeid verkopen en die nu hun manieren van productie beheren. Marx gelooft verder dat leden van het proletariaat hun eigen skills verliezen als ze in meerdere maten machines gaan bedienen. Omdat leden alleen voor de handel produceren, zijn ze ook consumenten. Aangezien ze niet de productiemiddelen hebben om zelf de dingen te maken die ze nodig hebben, moeten zij het kopen met hun loon en zijn hier dus afhankelijk van. Dit maakt hen afhankelijke van degene die dit uitbetaalt. Degene die de lonen betalen zijn de kapitalisten. Kapitaal is geld dat meer geld voortbrengt.

Er zijn twee type van goederen circulatie:

1. Goederen > Geld > Goederen (C-M-C) niet kapitalistische circulatie, een goed wat men kan gebruiken en van kan genieten
2. Geld > Goederen > Geld (M-C-M) de kapitalistische circulatie, het produceren van meer geld.

De echte benodigdheden en behoeftes van mensen zijn irrelevant, het enige wat geld is wat levert meer geld op. Kapitaal kan niet meer worden, alleen bij het uitbuiten van degene die het echte werk doen. Het kapitalistische systeem is het sociale structuur dat voortkomt op basis van uitbuitende relaties. Kapitalisten zijn diegene die leven van het profijt van hun kapitaal.

Uitbuiting is nodig aan de kant van de kapitalistische econoom, de uitbuiting is verwezenlijkt door het onpersoonlijke en 'objectieve' economische systeem.

Marx geloofde dat de arbeiders de voorwaarde moesten nemen die de kapitalist hen aanbood, omdat de arbeiders niet langer voor hun eigen konden produceren. Als de arbeider de baan niet wilt, is er altijd wel een ander voor hem in de plaats.

De kapitalist betaald de arbeider minder dan de waarde die de arbeider produceert en houdt dit voor zichzelf. Dit noemt Marx surplus value.

Dit is het verschil tussen de waarde van het product wanneer het verkocht wordt en de waarde van het proces (incl. de arbeid) die er aan vooraf is gegaan om het product te maken.

"kapitaal is dode arbeid, dat, vampierachtig, alleen leeft door de levende arbeid uit te zuigen, en leeft langer, de meer arbeid hij uitzuigt" Marx

Het hunkeren naar meer profijt en meer surplus value voor uitbreiding duwt de kapitalist naar wat Marx noemt de general law of capitalist accumulation. Om dit voor elkaar te krijgen, beweert Marx moet de

kapitalist de waarde van de arbeid laag houden, en de uitbuiting van het proletariaat intensificeren. Dat leidt tot klasse conflicten volgens Marx.

Class Conflict.

Klasse was voor Marx altijd gedefinieerd in termen van potentiële conflicten. In het kapitalisme is er een conflict van interesse tussen degene die arbeid inhuren en degene wiens arbeid omgevormd is naar surplus value. Een klasse bestaat alleen wanneer mensen bewust worden van hun conflicting relaties met andere klasse. Twee klasse:

Bourgeoisie zij bezitten de productiemiddelen en verzorgen de arbeid
proletariaat. arbeiders

De tegenstelling tussen beide is een ander voorbeeld van materiële tegenstellingen. Geen van deze tegenstelling kunnen opgelost worden, alleen door het veranderen van de kapitalistische structuur. Tot dan zal de tegenstelling alleen maar groter worden. Door het kapitalisme zullen steeds meer zaken moeten sluiten, door de concurrentie en al deze mensen zullen bij het proletariaat gaan horen. Marx noemde dit proletarianization. Naarmate meer gemechaniseerd wordt worden er meer mensen werkeloos. Hierdoor zou het kapitalisme zorgen voor zijn eigen ondergang. Het gecentraliseerde werk van fabrieken net als het gezamenlijke lijden maken de mogelijkheid groter voor een opstand tegen het kapitalisme. De internationale link tussen fabrieken en markten moedigt de arbeider aan om meer te letten dan op hun zelf. Deze link leidt uiteindelijk tot revolutie. De kapitalist zal natuurlijk proberen dit te voorkomen, door bijvoorbeeld uit te wijken naar koloniën, maar ook zij zijn verbonden aan de kapitalistisch economische wetten. Ze staan onder druk van elkaar, wat leidt tot verder uitbuiting, wat uiteindelijk weer toedraagt aan de ondergang van het kapitalisme. Ze graven hun eigen graf.

Kapitalisme als een goed ding

Kapitalisme is een zeer revolutionaire kracht geweest. het heeft globale samenleving gecreëerd, het heeft technologische veranderingen geïntroduceerd, het heeft de traditionele wereld omgegooid maar nu moet volgens Marx deze wereld omgegooid worden. Het is tijd voor een nieuwe tijd van het communisme.

Materialistisch conceptie van de historie

Omdat Marx geloofde dat geschiedenis een voorspelbaar pad volgde, kon hij het kapitalisme bekritisieren. De algemene claim van Marx historische materialisme is dat de manier waarop mensen zich behelpen in de materiële behoeftes bepaalt de relatie die mensen hebben met elkaar, hun sociale instituten en zelfs hun ideeën. De manier waarop mensen aan hun materiële behoefte komen, samen met de economische relaties die hieruit komen, worden vaak de basis genoemd, terwijl de niet economische relaties, andere sociale instituten, en overwegende ideeën superstructures worden genoemd. Menselijke geschiedenis is in beweging gezet door de poging om behoeftes te stillen, maar zoals we hierboven zagen, zijn deze behoefte zelf ook historisch veranderend. Pogingen om de behoeftes te stillen neigen meer behoeftes te creëren zodat de menselijke behoefte beide de motiverende fundering en het resultaat van de economische basis.

forces of production: zijn de daadwerkelijke tools, machines, fabrieken enz. gemaakt om menselijke behoefte te stillen.

the relation of production: verwijst naar het soort associatie die mensen hebben met anderen in het stillen van deze behoefte. Marx theorie houdt aan dat een samenleving een systeem probeert aan te nemen van sociale relaties die het beste de werkgelegenheid en de ontwikkeling van de productieve machten vergemakkelijkt.

VB Bepaalde fases van lage technische respons naar sociale relaties gekarakteriseerd door een paar grote landeigenaren en grote aantallen van werkers die werken voor een deel van de productie. De hoe technische respondeert naar de enkele kapitalisten die kunnen investeren in dure machines en fabrieken en in grote aantallen arbeiders. Marx: the hand mill gives society with the feudal lord; the steam mill society with the capitalist'.

Kapitalistische economieën hebben unieke relaties tussen mensen, en ze bevatten bepaalde verwachtingen, verplichtingen en plichten. Vroeg kapitalistische vereiste was dat een man van huis vertrok de hele dag werkte en dit leidde tot de het feit dat moeders werden gezien als de primaire verzorgers van de kinderen. Veranderingen in de productie relatie leidt tot vergaande veranderingen in de familie structuur.

Een revolutie is vaak nodig om de relaties van productie te veranderen. Volgens Marx heeft de tegenstelling tussen uitbuiters en de uitgebuite altijd bestaan. Het leidt tot een revolutionaire verandering wanneer de uitgebuite zich verenigen aan de zijde van de verandering van productie, die leiden tot verandering van de machten van productie. En deze revolutie zal zorgen voor de steunende relaties, instituten en overwegende ideeën om te veranderen zodat de relatie van productie te veranderen.

Ideologie

Soorten ideologieën volgens Marx:

1. ideologie refereert aan die ideeën die op een natuurlijke manier ontstaan uit everyday life in het kapitalisme, maar wat, vanwege de natuur van kapitalisme, de realiteit reflecteert in een omgekeerde

manier. Hiervoor gebruikte hij de camera obscura. Al weten we dat geld niets is dan een stukje papier en dat de waarde alleen bestaat door de onderliggende sociale relaties, moeten we ons dagelijks leven, geld behandelen alsof het waarden heeft. Dit soort ideologie is kwetsbaar voor verstoring omdat het gebaseerd is op onderliggende materiële tegenstellingen. Menselijke waarde is niet echt afhankelijk van geld.

2. Als verstoring ontstaat en de onderliggende materiële tegenstellingen duidelijk worden, of in gevaar zijn om ontdekt te worden, komt er een tweede ideologie kijken. De ideologie die weer een poging doet om de tegenstelling die het hart zijn van het kapitalistisch systeem te verstoppen. Ze doen dit op drie manieren.
 1. ze presenteren een systeem van ideeën: religie, filosofie, die de tegenstelling logisch laten lijken.
 2. ze leggen uit waarom de ervaringen die de tegenstellingen duidelijk maken komen door persoonlijke problemen of psychisch is.
 3. ze laten zien dat de kapitalistische tegenstelling eigenlijk een tegenstelling is van menselijke natuur en dat het daarom niet opgelost kan worden door sociale verandering.

De regerende klasse creëert deze laatste vorm van ideologie. Maar wie ze ook creëert, deze ideologieën zijn altijd in het voordeel van de regerende klasse, door het verhullen van de tegenstellingen die kunnen leiden tot sociale veranderingen.

Freedom, Equality, and ideology

Volgens Marx komen onze ideeën over gelijkheid en vrijheid uit het kapitalisme. Appels en sinaasappelen worden gelijk gemaakt door hen door hen tot hun monetaire waarde te verminderen. Hetzelfde gebeurt tussen de verschillen bij mensen die betrokken zijn bij uitwisseling. Het maakt ons niet uit wie de appels heeft geteeld die we kopen. Dit soort anonimiteit en onverschilligheid vormt een soort van gelijkheid. Vrijheid wordt geacht in deze uitwisseling, aangezien deze partners vrij worden geacht om wel of niet te verhandelen. Het lijkt alsof we vrij zijn, maar het is kapitaal dat vrij is en wij die als slaaf gemaakt zijn. Voor Marx betekent vrijheid de mogelijkheid om controle te hebben over je eigen arbeid en producten. Onder voorgaande sociale vormen, waren mensen direct gedomineerd door anderen en waren op deze manier bewust van hun onvrijheid. Onder het kapitalisme, worden mensen gedomineerd door kapitalistische relaties die objectief en natuurlijk lijken, en daarom niet worden gezien als een dominerende vorm. Omdat de kapitalist de productiemiddelen bezit, is de uitwisseling van arbeid voor loon niet vrij. De arbeider is niet vrij of gelijk voor de kapitalist. Het is kapitaal dat vrij is en gelijk is om uit te wisselen, het is kapitaal wat wordt geaccepteerd zonder nadelen, het is kapitaal dat mogelijk is om te doen wat het wilt, niet wij. Ondanks de ideologie van gelijkheid en vrijheid, voelen weinig arbeiders zich gelijk aan hun werkgever, weinig voelen zich vrij in hun werk. Daarom is de tweede type ideologie nodig. Deze ongemakkelikheden moeten worden uitgelegd. Ideologieën moeten gecreëerd worden om het kapitalistische systeem te beschermen, en een manier waarop ze dit doen is door ongelijkheid af te schilderen als gelijkheid en onvrijheid als vrijheid.

De regel van het kapitalisme reflecteert dat de rijker rijker worden en de arme armer. Constante ongelijker worden is ingebouwd in het kapitalistische systeem.

Religion

Marx ziet religie ook als een ideologie. Omdat mensen niet kunnen zien dat hun ongenoegen en onderdrukking komen door het kapitalistische systeem, krijgt het een religieuze vorm. Marx zegt heel duidelijk dat hij niet tegen religie perse is, maar tegen het systeem dat de illusie van religie nodig heeft.

Communisme

De waarheid van het historisch materialisme, hangt niet af van de onvermijdelijkheid van de historische voorspelling, maar of de manier om onze materiële behoefte de beste manier is om de mogelijkheden voor effectieve politieke interventie te verwezenlijken. Marx dacht dat het kapitalisme zich zo had gevormd dat productieve machten klaar waren om een nieuwe manier van produceren aan te nemen, wat hij communisme noemde. Hij zegt er verder zeer weinig over.

Charismatisch leiders gebruikte Marx. Maar Marx was intellectueel tegen de geschilderde utopische visie van de toekomst. De belangrijkste taak was de kritisch analyse van de huidige kapitalistische samenleving. Hij geloofde dat zulke kritiek het kapitalisme zou kunnen veranderen en de condities kon creëren voor de opkomst van een nieuwe sociale wereld.

Kritiek

* Het eerste probleem is het bestaan van het echte communisme. Op een gegeven moment leefde een derde van de wereld in een staat geïnspireerd door de ideeën van Marx. Nu zijn vele van deze staten kapitalistisch geworden, en zelfs degene die claimen een Marxistische staat te zijn, zijn niets anders dan een zeer bureaucratische vorm van kapitalisme.

* Als Marxisme nooit in de praktijk werkt, dat is de theorie voor Marx niet meer dan een ideologie. Het lijkt dat Marx gebrek aan theorie gericht op de problemen van staats bureaucratie heeft bijgedragen aan de

mislukking of werkelijk bestaan van het communisme. Marx theorie plaatst de proletariaat in het hart van de sociale veranderingen plaatst leidende tot het communisme, maar in feite,, hebben leden van het proletariaat zeer zelden de leidende positie gehad en zijn zij vaak tegen het communisme.

* Het derde probleem is de missende dementie van gender. Een van de hoofd punten van Mars theorie is dat arbeid een goed wordt onder kapitalisme, maar het is een historisch feit dat dit minder voor vrouwen geldt dan voor mannen. Voor een groot gedeelte, hangt de betaalde arbeid van de man af van de onbetaalde arbeid van de vrouw.

* Het vierde probleem is dat Marx de economie alleen voortgedreven ziet door productie en hij negeert de rol van de consumptie. De focus op de productie leidt hem naar de voorspelling dat efficiëntie en kosten besparende concerns leiden tot proletarianization, verhoogde vervreemding en diep gewortelde klasse conflicten. De centrale rol van consumptie kan creatieve en ondernemende beroepen aanmoedigen en dit zorgt voor tenminste een aantal betaalde arbeiders die niet vervreemd zijn. Ook al zijn er maar een paar beroepen die zo zijn, dit geeft een concrete hoop dat de vervreemde massa kinderen krijgen die misschien interessante of creatieve banen krijgen.

Summary

Het belangrijke punt is dat Marx gelooft dat de samenleving is gestructureerd rondom tegenstellingen die alleen opgelost kunnen worden door daadwerkelijke sociale verandering. Voor Marx is de menselijke natuur gebonden aan arbeid, wat beide onze natuur uitdrukt en verandert. Onder kapitalisme, is onze arbeid een goed, en dit leidt tot vervreemding van onze productieve activiteiten, de objecten die we maken, onze collega's en zelfs van onszelf. In het kapitalisme, de exchange value van goederen neigt te domineren over het werkelijke nut in het te vrede stellen van menselijke behoefte. Daarom lijken de goederen apart te worden gezien van menselijk arbeid en menselijke behoefte en uiteindelijk macht lijkt te hebben over mensen. Marx noemt dit fetishism van goederen.

De mogelijkheid van kapitaal om winst te bieden komt door de uitbuiting van het proletariaat. Deze onderliggende contradictie leidt tot klasse conflicten tussen het proletariaat en de bourgeoisie dat uiteindelijk zal leiden in een revolutie, want proletarianization zal de rang van het proletariaat laten groeien. Marx geloofde dat kapitalisme goed is en dat zijn kritiek erop vanuit het perspectief op de toekomst is van het eventuele falen. Door zich te richten op de krachten van de productie, was het mogelijk om de historische trend te voorspellen, dat hem de mogelijkheid gaf waar politieke actie effectief kon zijn.

Aantekeningen werkgroep:

Marx en Smith

Op basis van kennis worden ontwikkelingen gedaan (hegel). De materie was er eerst en dan komen de ideeën (Marx)

dialectiek - tegenstellingen als deel van de realiteit

Het gaat niet uit van eenzijdige processen. Dingen reageren continu op elkaar. Tegenstellingen in het kapitalisme: vervreemding (belangrijk) 4 basisprincipes:

exchange value wordt gebruikt om waarde te vergroten. vb eerst werd een kip voor 2 geiten geruild omdat ze het nodig hadden , nu wordt de kip geruild omdat de geit in de toekomst meer waard gaat worden.

tegenstelling, these tegen antithese

synthese

Contradicties neemt hij als uitgangspunt
historische blik

Max Weber (1864 - 1920)

Weber was tegen pure abstracte theoretiseren. In plaats hiervan, zijn zijn theoretische ideeën ingebed in zijn empirisch, vaak historisch, onderzoek Weber is de bekendste socioloog, die de meeste invloed heeft gehad op de sociologische theorie. Hij is niet alleen bekend om zijn generaal theoretische benadering, maar ook om zijn specifieke ideeën die aannemelijk veel analyse en kritiek op hebben geleverd.

Doordat Weber's werk erg tegenstrijdig is, is het moeilijk om zijn werk goed te begrijpen. Weber's werk is zo gevarieerd en onderworpen aan zo veel interpretaties dat het een grote reeks van sociologische theorieën beïnvloedt heeft, zoals het structureel functionalisme, met name het werk van Parsons.

Symbolisch interactionisten zijn onder andere geroerd door Weber's ideeën over het Verstehen. Schutz was beïnvloed door Weber's werk over meningen en motieven. Hij speelde een cruciale rol in de ontwikkeling van de fenomenologie en de ethnomethodologie.

Weber was tegenstander van pure, abstracte theoretisering. Zijn ideeën komen voort uit empirisch historisch onderzoek. Bij Weber vormde methodologie zijn onderzoek. De combinatie van historisch onderzoek en methodologie vormt de basis van zijn theoretische oriëntatie.

Methodologie History and Sociology

Alhoewel Weber een rechte student was, zijn vroege carrière werd gedomineerd door een interesse in geschiedenis. Terwijl Weber meer in de richting van de relatief nieuwe veld van sociologie bewoog, probeerde hij de relatie met het gebied van de geschiedenis aan te tonen. Weber legt het verschil uit tussen sociologie en geschiedenis: sociologie tracht type concepts en gegeneraliseerde eenvormigheden van empirische processen te formuleren. Dit onderscheidt het van geschiedenis, wat georiënteerd is op de causale analyses en verklaringen van individuele acties, structuren en persoonlijkheden bezitten culturele significantie. Weber's sociologie is georiënteerd in de ontwikkeling van heldere concepten, zodat een causale analyse van een historisch probleem voorgelegd kan worden. Weber is een historisch socioloog. Weber's denken over sociologie was gevormd door intellectuele debatten (Methodenstreit) die in Duitsland gevoerd werden. Het belangrijkste onderwerp is de relatie tussen geschiedenis en de wetenschap. De positivisten vinden dat geschiedenis bestaat uit generale (nomothetic) wetten en de subjectivisten herleiden de geschiedenis tot sterk persoonlijke (idiographic) acties en gebeurtenissen. Weber verwerpt beide extremen en ontwikkelt een eigen manier voor omgang met historische sociologie.

Geschiedenis bestaat uit unieke empirische gebeurtenissen: op empirisch niveau kunnen geen generalisaties plaats vinden. Sociologen moeten de empirische wereld scheiden van het conceptuele universum dat ze scheppen. Dit concept omvat niet de hele empirische wereld, maar het kan gebruikt worden als gereedschap om de realiteit beter te begrijpen. Sociologen kunnen generalisaties ontwikkelen, maar deze zijn niet historisch en ze moeten niet verward worden met de empirische realiteit.

Weber was voor generalisering, maar hij verwierp de gedachten van de historici die denken dat de geschiedenis te herleiden is tot een paar simpele wetten. Historische sociologie bevat zowel individualiteit als generaliteit. De eenwording komt door de ontwikkeling en de gebruikmaking van generale concepten (die we later ideaal typen noemen) in de studie naar bepaalde individuen, gebeurtenissen of samenlevingen. Hieruit blijkt dat Weber het idee van zoeken naar een enkel causaal "agent" door geschiedenis verwerpt. Bij een causale betekenis zijn verschillende factoren betrokken. Weber gelooft dat de geschiedenis bestaat uit een reeks van specifieke gebeurtenissen. Om deze fenomenen te bestuderen is het nodig om een verscheidenheid aan concepten te ontwikkelen die bruikbaar zijn voor onderzoek naar de "echte" wereld. De sociologie heeft de taak om deze concepten te ontwikkelen, de geschiedenis wordt gebruikt voor de causale analyse van specifieke historische gebeurtenissen. Op deze manier zocht Weber naar de ontwikkeling van een wetenschap die het specifieke en het algemene combineert, die de juistheid van de complexe natuur van het sociale leven weergeeft.

Weber had het idee dat geschiedenis geschikt was voor individualiteit en generalisering. De samensmelting werd bereikt door de ontwikkeling en gebruik van algemene concepten (ideaal types) in de studie naar bepaalde individuen, gebeurtenissen en samenlevingen. Deze algemene concepten moeten gebruikt worden om de individualiteit van elke ontwikkeling te identificeren en te bepalen, het karakteristieke wat er voor zorgt dat je het een van het ander kan onderscheiden.

Samengevat:

Weber geloofde dat geschiedenis gevormd wordt uit een onuitputtelijk gebied van specifieke fenomenen. Door deze fenomenen te onderzoeken, is het noodzakelijk om een variëteit van concepten te vormen die werkzaam zijn in de echte wereld. Als een algemene regel, is de taak voor sociologie om deze concepten te ontwikkelen, waarbij geschiedenis wordt gebruikt in causale analyses van specifieke historische

fenomenen. Op deze manier, probeerde Weber het specifieke en het algemene te combineren in een poging om een wetenschap te ontwikkelen dat recht deed aan de complexiteit van de natuur van het sociale leven.

Verstehen

Weber had het idee dat sociologen een voordeel hadden op natuur wetenschappers. Dit voordeel zat in de sociologische mogelijkheid om sociale fenomenen te begrijpen. Waar natuur wetenschappers niet de mogelijkheid had om het gedrag van atomen of chemische samenstellingen te begrijpen. Weber's gedachte over verstehen was relatief gewoon onder Duitse historici van zijn tijd en waren afgeleid van het gebied bekend als hermeneutics. Dit was een speciale aanpak om gepubliceerde teksten te begrijpen en te interpreteren. Het doel was om het denken van de auteur en de basis van de tekst te begrijpen. Weber en andere paste dit toe op het begrijpen van het sociale leven. Weber zocht de materialen van hermeneutics om actoren, interactie en de gehele menselijke geschiedenis te begrijpen. Voor Weber, verstehen hield het systematisch en rigoreus onderzoek ipv een gevoel krijgen voor een tekst of een sociaal fenomeen. Verstehen was een rationele procedure voor onderzoek.

Het culturele-level interpretatie van verstehen kan gebruikt worden voor grootschalige theorieën (vb, structureel functionalisme) daarentegen is een individueel-level manier geschikt voor kleinschalige theorieën (vb symbolisch interactionisme) Wat belangrijk is dat er verschillende manieren van interpretatie zijn en dat ze verschillende theoretische perspectieven hebben beïnvloed.

Webers focus op het cultureel en sociaal structurele context van acties leidt ons naar het idee dat verstehen een gereedschap is voor macro-level analyse.

Causality

Een ander aspect van Webers methodologie was zijn gebondenheid aan de studie van causaliteit. Weber zag de studie van causaliteit van sociale fenomenen als een domein van de geschiedenis. Causaliteit is belangrijk omdat het een andere plek is waar Weber probeerde nomothetic en idiographic approaches te combineren. De onderzoeker moet niet alleen op zoek gaan naar bijvoorbeeld herhalingen en constanten, maar ook naar aanleidingen voor en betekenissen van historische veranderingen.

Weber maakt gebruik van de multicausale benadering in zijn wezenlijke sociologie. Hij is ingesteld op de interrelaties tussen de economie, de samenleving, de politiek en organisatie. Marx daarentegen gebruikt de dialectische methode. Een voorbeeld van zijn multicausale benadering is de studie naar de relatie tussen het protestantisme en de geest van het kapitalisme. Weber zei dat het Protestantisme één van de oorzakelijke factoren voor het ontstaan van de geest van het kapitalisme was. In "The Protestant Ethic and the Spirit of Capitalism" en in zijn andere historische werken was Weber geïnteresseerd in de causaliteit. Hij keek altijd naar de interrelaties tussen de factoren onderling.

De causale kennis van sociale wetenschappen (verstehen) is volgens Weber anders dan de causale kennis van natuurwetenschappen. Weber's ideeën over causaliteit staan in relatie met de conflicten tussen nomothetische en ideografische kennis. Vanuit het nomothetische standpunt wordt gezegd dat er een noodzakelijke relatie bestaat tussen sociale verschijnselen. Vanuit een ideografisch standpunt wordt juist gezegd dat er alleen toevallige relaties bestaan tussen deze eenheden. Weber neemt een midden positie in: de adequate causaliteit: het beste wat we in de sociologie kunnen doen zijn waarschijnlijkheidsuitspraken over de relatie tussen sociale verschijnselen als x plaatsvindt, zal waarschijnlijk y plaatsvinden.

Met causaliteit bedoelde Weber de mogelijkheid dat een gebeurtenis gevolgd wordt of begeleid wordt door een andere gebeurtenis. De onderzoeker moet naar redenen zoeken, zowel als naar de betekenis van historische veranderingen. Weber was zeer duidelijk over het de multiple causaliteit in zijn studie naar de relatie tussen Protestantisme en de geest van het Kapitalisme. Weber argumenteerde dat de Protestantse ethiek een van de causale oorzaken was voor de opkomst van de moderne geest van het Kapitalisme. Weber werkte niet met een simpel one-way model; hij was altijd afgestemd op de interrelaties onder een aantal sociale factoren.

Belangrijk is om te onthouden dat Webers gedachten over causaliteit is zijn geloof dat omdat we een speciale understanding hebben van het sociale leven (verstehen) de causale kennis van de sociale wetenschap anders is van de causale kennis van de natuurwetenschap.

Adequate causality: als x voorkomt, dan is het waarschijnlijk dat y zal volgen. Het doel is om de mate te schatte waaraan een bepaald effect door bepaalde voorwaarden goed wordt gekeurd.

Ideal Types

Weber geloofde dat het de verantwoordelijkheid was van de socioloog om conceptuele gereedschappen te ontwikkelen, die later gebruikt konden worden door historici en sociologen. Het meest belangrijke was het ideaal type.

Aan de basis is een ideaal type, een concept gestructureerd door een sociaal wetenschapper, aan de basis van zijn of haar interesse en theoretische oriëntatie, om de essentiële eigenschappen van sommige sociale fenomenen vast te leggen. Het belangrijkste aan de ideaal type is dat ze te gebruiken zijn en helpen in empirisch onderzoek te doen en in het begrijpen van aspecten van de sociale wereld.

VB Sociaal wetenschappers schapen een ideaal type bureaucratie aan de basis van hun onderzoek van historische data. Dit ideaal type kan dan vergeleken worden met echte bureaucratieën. De onderzoeker zoekt voor de verschillende ontwikkelingen in de echte zaak in vergelijking met de ideaal type. Hierna moet de wetenschapper kijken naar de oorzaken voor de afwijkingen.

Waarom heeft volgens Weber een wetenschapper de ideaal types nodig om de historische fenomenen te onderzoeken en hoe weet een wetenschapper wat een ideaal type is? Weber geeft aan dat ideaaltypes nodig zijn om te kunnen vergelijken en dat hoe overdreven de ideaal type is, hoe bruikbaar het is voor historisch onderzoek, maar waarom zou dit niet zonder een ideaal type kunnen?

Ideaal types zijn niet product van de gril of voorkeur van een sociaal wetenschapper, maar zijn logisch gestructureerde concepten. Het concept moet empirisch adequaat zijn. Om een ideaal type te produceren, moet de onderzoeker eerst zich in de historie verdiepen en vanuit deze realiteit een type vormen. Ideaal types moeten niet te algemeen en niet te specifiek zijn. Ideaal types zijn ontwikkeld uit fenomenen als Calvinisme, Pietisme, Methodisme en Baptisme. Hoe meer het is overdreven hoe beter het bruikbaar is voor historisch onderzoek.

Het woord ideaal betekent niet dat het altijd een beschrijving moet zijn van de best mogelijke wereld. De term ideaal is een zeldzaam concept, wat niet altijd positief of correct hoeft te zijn. Ideaaltypes moeten zelf betekenis hebben. Ze zijn niet ontwikkeld voor altijd, want samenlevingen veranderen. Volgens Weber kunnen er geen tijdloze concepten in de sociale wetenschappen zijn.

Weber maakt onderscheidt tussen verschillende ideaaltypen:

- historische ideaaltypen, met betrekking tot verschijnselen in een bepaalde historische periode
- algemeen sociologisch ideaaltypen, met betrekking tot verschijnselen door verschillende historische perioden en samenlevingen
- actie ideaaltypen, typen van actie gebaseerd op de motivatie van de actor
- structurele ideaaltypen, vormen aangenomen door oorzaken en de gevolgen van sociale actie

Ideaaltypen spelen niet alleen een rol als heuristische instrumenten voor empirisch onderzoek, ze spelen ook een theoretische rol in Weber's werk. Weber verwerpt het idee van theoretische wetten. Hij gebruikt ideaaltypen om theoretische modellen te creëren. Ideaaltypen construeren de bouwstenen voor de constructie van theoretische modellen (bijvoorbeeld rationalisatie van charisma). Deze modellen worden gebruikt om specifieke historische ontwikkelingen te analyseren.

Values

Weber's waarde-vrije sociologie bestaat uit het idee dat waarden uit de sociologie gehouden moeten worden. Sociale onderzoekers moeten hun eigen waarde niet van invloed laten zijn op hun onderzoek. Leraren mogen hun persoonlijke waarden niet in het klaslokaal uiten. Er bestaat dan ook een verschil tussen een publieke toespraak en een academische lezing. Een academicus moet feiten uiten. Volgens Weber is het mogelijk om waarden en feiten te scheiden. Volgens Marx daarentegen zijn feiten en waarden dialectisch verbonden.

Waarden en onderzoek

Weber is erg dubbelzinnig over de plaats van waarden in sociaal onderzoek. Waarden hebben een rol in een specifiek aspect van het onderzoeksproces, maar waarden moeten uit het verzamelen van de onderzoeksgegevens gehouden worden. Waarden vormen een selectie van wat we gaan onderzoeken. Weber's ideeën over de rol van waarden in sociaal onderzoek zijn omvat in zijn concept over waarde relevantie, wat afgeleid is van de Duitse historicus Heinrich Rickert. Value-relevance: selectie van die delen van de empirische realiteit die voor mensen algemene culturele waarden omvatten, die door de mensen in de samenleving (waarin de onderzoeker leeft) bij elkaar worden gehouden. In historisch onderzoek zou dat betekenen dat de keuze van de te bestuderen objecten wordt gemaakt op basis van wat belangrijk wordt geacht in de samenleving waarin de onderzoeker leeft. Er wordt uitgekozen wat van het verleden bestudeerd wordt op basis van een hedendaags waarden systeem.

Dus voor Weber zullen waarde oordelen niet volledig onttrokken worden aan wetenschappelijke conversaties. Weber zelf uitte veel waarde oordelen. Hij zei bijvoorbeeld dat Joodse mensen "pariah people" waren.

Volgens Weber kan er niet wetenschappelijk (door middel van sociale wetenschappen) gekozen worden uit verschillende waarden posities. "het kan nooit de taak van een empirische wetenschap zijn om te zorgen voor een binding tussen normen en idealen van waaruit aanwijzingen voor directe praktische activiteit kan worden afgeleid".

Substantive Sociology

Als Weber sociologie zou definiëren, zou hij afstand doen van de grote-schaal evolutietheoristen. Hij vond dat sociologisch onderzoek gedaan kan worden door het onderzoeken van enkele individuen, men een beeld on krijgen van de sociologie in het algemeen. Hij gebruikte micro-sociologie. Weber is erin geïnteresseerd om acties van groepen te reduceren naar acties van individuen. Echter is in zijn belangrijkste sociologie de concentratie gelegd op grootschalige structuren, zoals bijv. bureaucratie of kapitalisme.

Hij vond dat de sociologie drie dingen moest doen, het zijn van een wetenschap, de bezorgdheid hebben met de oorzaak van verschijnselen en het gebruiken van interpretatief begrippen, het verstaan.

Weber was duidelijk geïnteresseerd in de handeling die duidelijk beïnvloed werd door gedachten. Weber dacht dat actie slechts plaatsvindt als men waarde hecht aan die handeling.

In zijn onderzoek maakte Weber veel gebruik van ideaaltypes. Zo heeft hij voor 'actie' vier soorten ideaaltypen bedacht;

- * Rationele Actie Means-ends rationaliteit: actie die bepaald is door de omgeving en de andere mensen en de verwachting van die actie die daaraan vastzit.
- Waarde rationaliteit: de actie die ondernomen wordt omdat door zekere omstandigheden, bijv. esthetische, religieuze of ethische, waarde aan die actie wordt gehecht.
- * Affectieve actie: actie die bepaald wordt door de emotionele toestand van de actor
- Traditionele actie: de omgeving van de actor en de gewoontes en het effect wat die op het gedrag hebben.

Hoewel Weber veel waarde hechtte aan ideaaltypes, zag hij ook wel in dat er meestal sprake is van een combinatie van meerdere ideaal-typen. Weber heeft ook een theorie bedacht over sociale stratificatie. Hierin beschrijft hij drie dimensies van stratificatie, 1. klasse, 2. status, 3. partij. Dus in zijn ogen is de samenleving gestratificeerd doormiddel van economie, status en macht.

Klasse

Weber onderscheidde klasse niet perse als een specifieke groep maar een bepaald aantal mensen die eenzelfde specifieke oorzaak voor hun economische levenskansen hebben. Dit is klasse.

Status

Vrij vormeloze groepen die veroorzaakt worden door de mate van positieve of negatieve waardering en eer. Status wordt meestal vergeleken met levensstijl. Status relateert aan de consumptie van goederen waar klasse relateert aan de economische productie.

Partij

Groepen die worden gevormd door politiek standpunt. Weber noemt het structuren die graag willen domineren. Partij wordt gerelateerd aan macht.

Structures of Authority

Weber heeft veel geschreven over autoriteit en over politieke macht. In tegenstelling tot Marx geloofde Weber niet in een sociale verandering door middel van revolutie. Hij had weinig vertrouwen in de mogelijkheid van de massa om verandering teweeg te brengen. Hij hoopte op een langzame verandering. Hij meer vertrouwen in grote politieke leiders in plaats van in de massa. Weber was wel voor de democratie

maar niet omdat hij geloofde dat de mening van de massa de beste en verstandigste was maar omdat Weber dacht dat uit de mogelijkheid voor iedereen om mee te doen op politiek niveau, de beste leiders zouden opstaan.

Weber onderscheidde drie soorten autoriteit:

1. Rationele: mensen geloofde dat het beter was om deze vorm van autoriteit te hebben en kiezen bewust voor een leider.
2. Traditionele: een gevestigd geloof dat de autoriteit de immoraliteit tegen gaat en dus beter is voor de samenleving als geheel.
3. Charismatische: Mensen geloven dat de autoriteitsfiguur een bepaalde bovennatuurlijke kracht heeft om de samenleving goed te besturen.

Weber was vooral geïnteresseerd in legale autoriteit en een bepaalde vorm daarvan interesseerde hem in het bijzonder, namelijk bureaucratie.

Legal Authority

Hij heeft een ideaal typische beschrijving gegeven van een bureaucratie en die luidt: "Bureaucratie is een besturingsvorm met de hoogste vorm van efficiëntie en de meest rationele vorm van autoriteit. Het is superieur aan andere vormen van precisie, stabiliteit, discipline en betrouwbaarheid." Hij was echter geen voorstander van bureaucratie omdat hij dacht dat rationaliteit dat alle aspecten van de bureaucratie zo sterk beheerst, een dreiging is voor de individuele vrijheid. Hij denkt dat bureaucratie een besturingsvorm is die het moeilijkst is omver te werpen en te ontvluchten. De volgende kenmerken horen volgens Weber tot een ideaaltype bureaucratie:

1. Het berust op voortdurende organisatie van taken die gebonden zijn aan regels.
2. Elke organisatie heeft zijn eigen specifieke regels en doelen
3. Elke organisatie is ingedeeld volgens een hiërarchie
4. De organisaties kunnen technische kwalificaties hebben waarbij werknemers training voor nodig hebben.
5. Werknemers zijn niet in het bezit van de dingen die ze nodig hebben om het werk te doen, ze maken er gebruik van.
6. De functiebekleder is het niet toegestaan om de positie te bezitten, de positie blijft deel uitmaken van de organisatie.
7. Alle administratieve bezigheden, beslissingen en regels zijn vastgelegd op papier.

Weber zag als alternatief voor deze bureaucratie niet zoals Marx, een socialistische maatschappij. In Weber oogpunt zou dat alles alleen nog maar erger maken. De enige hoop die Weber heeft is gevestigd op de professionelen die buiten het bureaucratische systeem vallen.

Traditional Authority

Dit is gebaseerd op een claim van de leider en een geloof van de volgers dat die leider werkelijk goed is. Er wordt veel waarde gehecht aan oude normen en waarden. Weber was geïnteresseerd in het verschil tussen de staf van een bureaucratische leider en die van een charismatische leider. De traditionele staf heeft geen duidelijke bekwaamheidsregels die volgens onpersoonlijke regels gelden. Het heeft ook geen duidelijke ordening van regels van superioriteit, er is geen duidelijke hiërarchie. Er is geen training vereist voor het werk en afspraken gaan niet automatisch samen met vaste salarissen. Weber heeft vier soorten traditionele autoriteit onderscheiden:

1. Gerontocracy: er wordt geregeerd door ouderen
2. Primaire patriachalisme: leiders die de leiderschap erven van hun vader
3. Patrimonialisme: een traditionele dominantie met een administratie en een leger dat de machtsmiddelen zijn van een leider
4. Fuedalisme: een traditionele leiderschap waar de macht van de leider wel beperkt wordt door routine en soms zelfs contracten. Er is een sterke relatie tussen de leider en de bevolking

Weber zag alle vormen van traditionele macht als een beperker van de ontwikkeling van rationaliteit.

Charismatic Authority

Weber omschreef charisma als de manier waarop volgelingen de leider zouden definiëren. Dus al iemand een leider als charismatisch bestempeld, is diegene het ook, ondanks de wel of niet aanwezige bijzondere krachten in die persoon.

Volgens Weber is charisma een revolutie-kracht. Het kan een dramatische omslag teweeg brengen. Weer vergeleek Weber een samenleving onder het juk van een charismatische leider met dat van een bureaucratische. De staf van de charismatische organisatie heeft vrijwel alles niet wat een bureaucratische wel heeft. Ze zijn niet getraind maar zijn gekozen op grond van uitstraling, de organisaties hebben geen hiërarchie, de leider is vrij om overal in te grijpen als hij/zij denkt dat de staf de situatie niet aan kan. De organisatie heeft geen vaste regels

Rationalization

Weber definieerde rationaliteit, hij maakte een onderscheid tussen twee types: means en value rationaliteit. Types of rationality Het eerste type is praktische rationaliteit. Dit type kwam op met het scheiden van banden tussen primitieve magie en en het bestaan van trans-civilisatie en trans historica.

Religion and Capitalism in China

Weber focusde in *The Protestant Ethic* op de invloed van het protestantisme op het kapitalisme, maar hij erkende ook dat sociale en economische structuren invloed konden hebben op religie. Weber gaf ook antwoord op de vraag waarom het kapitalisme niet in andere maatschappijen opkwam, door te kijken naar spirituele en materiële barrières. Ten eerste is er China. Een land dat op het eerste gezicht wel erg geschikt voor de opkomst van het kapitalisme zou zijn. Maar Weber noemde structurele barrières als de typische Chinese gemeenschap waarin een algemene markt en economie weinig voor kon komen, de structuur van de staat met weinig bureaucratie en de taal die door de moeilijkheid van systematisch denken rationalisering tegen werkte. De godsdiensten Confucianisme en Taoïsme waren de twee belangrijkste ideeën-systemen in China, met veel invloed de staat. Ze misten de mentaliteit van het kapitalisme, waren weinig geïnteresseerd in economie en economische activiteit.

Religion and Capitalism in India

Ook

India

komt aan het bod, dat dezelfde soort barrières kende als China. De godsdienst en het kaste systeem, maakte mensen onverschillig voor de materiële wereld.

Emile Durkheim (1858 - 1917)

Social Facts

Durkheim stelde dat de distinctive subject matter van de sociologie de studie van sociale feiten moet zijn. Sociale facts zijn de sociale structuren en culturele normen en waarde die extern aan en dwingen van, actoren zijn. Cruciaal in het scheiden van sociologie van filosofie is het idee dat sociale feiten behandeld moeten worden als ding en empirisch onderzocht. Dit betekent dat feiten bestudeerd moeten worden door het verzamelen van data buiten onze gedachten en door observatie en experimenteren.

Durkheim debatteerde dat sociale feiten niet tot een individu kan worden verkleind, maar dat het moet als een eigen realiteit worden bestudeerd Durkheim refereerde naar de sociale feiten met de Latijnse term *sui generis*, wat betekent 'uniek'. Sociale feiten kunnen alleen uitgelegd worden door andere sociale feiten. Sociale feiten kunnen empirisch bestudeerd worden, zijn extern voor de individu, en dwingend voor hen en worden uitgelegd door ander sociale feiten.

VB Taal is een ding dat empirisch onderzocht moet worden. Je kan niet filosoferen over de logische regels van de taal. alle talen hebben belangrijke uitzonderingen op deze logische regels. Wat volgt de regels en wat de uitzonderingen zijn kan gevonden worden door empirisch onderzoek van het gebruik van de taal, zeker omdat taal over de jaren verandert en wat niet volledig voorspelbaar is. Taal is extern voor het individu, taal is niet gecreëerd door de individu. Taal is per definitie sociaal en daarom extern voor ieder individu. Taal is dwingend, Taal is een deel van het systeem van sociale feiten dat het leven met de zelfde sex partner moeilijk maakt zelfs als iedere individu persoonlijk de same seks relatie zal accepteren. Veranderingen in taal kunnen alleen worden verklaard door andere sociale feiten en nooit door een individuele intentie. Het is in feite de marginale sociale groep wat de geschiedenis en de functie van slang echt uitlegt.

Material and Nonmaterial Social Facts

Durkheim maakte het verschil tussen twee brede types van sociale feiten: materieel en nonmaterieel.

Materiële sociale feiten, als architectonische stalen, vormen van technologie kunnen makkelijker begrepen worden van de twee want ze zijn direct observeerbaar.

Nonmaterieel sociale feiten, wat sociologen waarde en normen noemen of meer algemeen cultuur zijn goede voorbeelden. Durkheim erkende dat nonmaterieel sociale feiten tot op een zekere hoogte in de gedachten van individuen te vinden zijn. Maar het was zijn veronderstelling dat wanneer mensen beginnen te interacteren op een complexe manier, dat hun interactie regels zullen volgen. Ondanks het feit dat de samenleving gemaakt is uit alleen mensen en het alleen onbelangrijk 'spirituele' substantie bevat, kan het alleen begrepen worden door de studie van interactie en niet individuen. Het meest materiële zijn die dingen als populatie grootte en dichtheid, kanalen van communicatie, en de indeling van huishoudens. Durkheim noemde dit morphological. Op een ander level zijn er structurele tegenhangers (als bureaucratie) wat een mix zijn van morphological elementen (dichtheid van mensen in een gebouw en hun kanalen van communicatie) en nonmaterieel sociale feiten (als bureaucratische normen).

Types of Nonmaterial Social Facts

Morality

Durkheim's kijk op moraliteit had twee aspecten.

1. Durkheim was overtuigd dat moraliteit een sociaal feit is, dat het empirisch onderzocht kan worden enz. Dit betekende dat moraliteit niet iets is waar iemand over kan filosoferen, maar dat het bestudeert moet worden als een empirisch fenomeen.
2. Durkheim was een socioloog van moraliteit want zijn onderzoeken waren gedreven door zijn bezorgdheid om de morele 'gezondheid' van de moderne samenleving. Hij geloofde dat de samenleving een sterke gemeenschappelijke moraliteit nodig had.

Durkheim's grootste bezorgdheid met moraliteit was gekoppeld aan zijn definitie van vrijheid. Volgens Durkheim is het ene ding wat ieder mens altijd wilt en dat is meer. En dat is natuurlijk het geen we niet kunnen krijgen. Als de samenleving ons niet limiteert worden we slaaf van onze achtervolging van het meer willen. Individualiteit heeft moraliteit en externe controle nodig om vrij te zijn.

Collective conscience

In zijn vroege poging om de common moraliteit te behandelen ontwikkelde hij het idee van de collective conscience. Dit refereert naar de algemene structuur van gezamenlijke overeenkomsten, normen en geloven. Durkheim stelde dit concept te werk om te beargumenteren dat primitieve samenleving een sterk collectief geweten hebben dan, - meer gezamenlijke overeenkomsten, normen en geloven - dan moderne samenlevingen.

Collective representations

Collective representations: Durkheim gebruikte deze term om te verwijzen naar een collectief concept en een sociale macht. Voorbeelden van collectieve representaties zijn religieuze symbolen, mythen en populaire legendes. Dit zijn allemaal manieren waarin een samenleving wordt gereflecteerd. Ze representeren de collectieve geloven, normen en waarden en ze motiveren ons om de collectieve eisen te bevestigen. Ze kunnen ook niet tot de individu worden gereduceerd, omdat ze ontstaan uit sociale interactie, ze kunnen meer direct worden bestudeert omdat ze meer aansprakelijk zijn om gekoppeld te worden aan materiële symbolen als een vlag, iconen en plaatjes of gekoppeld om rituele uit te voeren. Abraham Lincoln functioneert in de Amerikaanse samenleving als een collectieve representatie omdat zijn variërende representatie mensen toestaat om van zichzelf te denken als Amerikaan. Een studie van zijn representatie stelt ons in staat om veranderingen in de Amerikaanse samenleving beter te begrijpen.

Social currents

Durkheim maakte het duidelijk dat er sociale feiten zijn die zich niet in deze gekristalliseerde vorm bevinden. Durkheim noemde dit social currents. Als voorbeeld gaf hij 'het grote enthousiasme, verontwaardiging en medelijden dat ontstaat bij publieke bijeenkomsten. Alhoewel social currents minder concreet zijn dan andere sociale feiten, zijn het ook sociale feiten want ze kunnen niet terug gebracht worden tot het individu. VB Politiek leiders waren bang voor rockconcerten omdat het de potentie had voor het indrukken van individuele gevoelens van vervreemding omgevormd in de motiverende sociale feit van vervreemding.

A Group Mind?

Culturele fenomenen kunnen niet vloten in een sociale leegte en Durkheim was hier zich van bewust. Sociale gebeurtenissen kunnen worden bekeken als een reeks van betekenissen die worden gedeeld door leden van een collectiviteit. Individuen dragen zeker bij aan de sociale stromen, maar door sociaal te

worden ontstaat iets nieuws door hun interactie. Ze kunnen alleen intersubjectief worden uitgelegd, in termen van interactie tussen individuen. Deze collectieve stemmingen, of sociale stromen, variëren van de ene collectiviteit naar de ander, met het resultaat dat er een variëteit in de tarief van bepaalde gedragingen, inclusief zoiets als zelfmoord wat zeer individueel lijkt. Er kan worden beargumenteerd dat Durkheim een zeer moderne kijk had op nonmateriele sociale feiten dat omringt: normen, waarden, cultuur en een verscheidenheid aan gezamenlijke sociale psychologische fenomenen.

The division of labor in society

Tegen het midden van de negentiende eeuw, hadden velen mensen het idee dat sociale orde bedreigd werd omdat mensen alleen aan zichzelf dachten en niet aan de samenleving. In de moderne samenleving, heeft iedereen een andere baan. Wanneer verschillende mensen verschillende specifieke taken opgedragen krijgen, delen ze niet langer een gezamenlijke ervaring. Dit ondermijnt de gedeelde morele geloof dat nodig is voor de samenleving.

Durkheim beweert dat de verdeling van arbeid niet de verdwijning van de sociale moraliteit betekent als een nieuwe soort van sociale moraliteit.

Mechanical and Organic Solidarity

De verandering in de verdeling van arbeid heeft enorme gevolgen voor de structuur van de samenleving gehad. Om deze verandering te vatten refereerde Durkheim naar twee type van solidariteit: mechanische en organische. Een samenleving gekarakteriseerd door mechanische solidariteit is verenigd omdat alle mensen denken dat ze allemaal gelijk zijn. De band tussen mensen is dat ze alle bezig zijn met dezelfde activiteiten en dat ze gelijke verantwoordelijkheden hebben. In contrast, een samenleving gekarakteriseerd door een organische solidariteit worden bij elkaar gehouden door de verschillen tussen mensen, door het feit dat ze allemaal een andere taak en verantwoordelijkheid hebben. Omdat mensen in een moderne samenleving een klein deel van een taak uitvoeren hebben ze meerdere mensen nodig om te overleven. Moderne samenlevingen worden volgens Durkheim bij elkaar gehouden door de specialisatie van mensen en de behoefte aan de service van anderen. De stijging van de verdeling van arbeid heeft gezorgd voor een vermindering van de collectieve geweten. Het collectieve geweten is meer of min significant voor een samenleving met organische solidariteit. In een samenleving gekarakteriseerd door mechanische solidariteit, het collectieve geweten bedekt virtueel de gehele samenleving en alle leden; er wordt met grote intensiteit in geloofd; het extreem stijf: en de inhoud is zeer religieus van karakter. In een samenleving met organische solidariteit, is het collectieve geweten gelimiteerd aan de bepaalde groepen; het werd aangehangen met mindere intensiteit; het is niet stijf; en de inhoud is de verhoging van het belang van de individu naar een moreel voorschrift.

Dynamic Density

Sociale feiten moeten uitgelegd worden door andere sociale feiten. Durkheim geloofde dat de oorzaak van de verandering van mechanisch naar organische solidariteit dynamische dichtheid was. Het aantal mensen in een samenleving en de hoeveelheid interactie dat tussen hen bestaat. Meer mensen betekent meer competitie om schaarse goederen en meer interactie betekent meer intense strijd om te overleven tussen zelfde basis componenten van een samenleving. De problemen geassocieerd met de dynamiek van dichtheid worden vaak vastbesloten door differentiatie en uiteindelijk ontstaat er een nieuwe vorm van sociale organisatie.

De groter wordende verdeling van arbeid maakt het efficiënter, met het resultaat dat middelen meer worden wat er voor zorgt dat de strijd hierom meer vreedzamer wordt. Verschillen zorgen voor groter verbonden tussen mensen dan gelijkheid. Dus een samenleving gekarakteriseerd door organische solidariteit leidt tot meer solidariteit en meer individualiteit dan de mechanische solidariteit.

Repressive and Restitutive Law

Durkheim had het idee dat het moeilijk was om nonmateriele feiten direct te bestuderen. Om dit te kunnen, zou de socioloog de materiele sociale feiten die de natuur van en de veranderingen in, de nonmateriele feiten reflecteren. Durkheim beweerde dat een samenleving met mechanische solidariteit karakteristiek is door repressive law. Een samenleving met organische solidariteit is gekarakteriseerd door een restitutive law. In zo'n samenleving worden inbreuken vaker gezien als iets gericht tegen een bepaald individu of segment van de samenleving tegen het morele systeem zelf. Omdat er een zwak gemeenschappelijk moraliteit is, reageren mensen niet emotioneel op het overtreden van de wet. Alhoewel sommige repressive law (regels die de vrijheid inbinden) blijven bestaan in een samenleving met organische solidariteit, overheerst Restitutive law (regels die iets terug geven, bijv gestolen goed), in het speciaal voor kleine overtredingen.

Normal and Pathological

Durkheim beweerde dat een gezonde samenleving herkent kan worden omdat de sociologen dezelfde condities in andere samenlevingen kan vinden in dezelfde stadia. Als een samenleving afwijkt van wat normaal voorkomt, dan is het waarschijnlijk pathologisch (aard van gevolg van een ziekte)

Er is een interessant idee dat Durkheim afleid van dit argument: het idee dat criminaliteit is normaal eerder dan pathologisch. He beweert dat sinds criminaliteit wordt gevonden in elke maatschappij, moet het normaal zijn en een bruikbare functie vervullen. Criminaliteit helpt de samenleving definiëren en omlijnen wat hun collectieve geweten is. Hij gebruikte het idee van pathologie om kritiek te leveren op de 'abnormale' vormen van verdeling van arbeid in de moderne samenleving. Hij identificeerde drie abnormale vormen:

1. anomic verdeling van arbeid

2. gedwongen vorm van arbeid

3. slecht gecoördineerde verdeling van arbeid

1. Wijst naar het ontbreken van regulering in een samenleving dat geïsoleerde individuen aanmoedigt en onthoudt van het vertellen wat mensen moeten doen. Zonder de sterke gemeenschappelijke moraliteit van mechanische solidariteit, kunnen mensen niet een duidelijk beeld hebben wat juist en onjuist gedrag is. Individen kunnen geïsoleerd raken en afgeschermd door hun zeer gespecialiseerde activiteit.

2. Richt zich op een soort van regels die kunnen leiden tot conflicten en isolatie en daarom anomie kunnen bevorderen. Traditie, economische macht, of status kan bepalen wat je baan is ongeacht wat je talent of kwalificatie is.

3. Gespecificeerde functies beoefend door verschillende mensen wordt slecht gecoördineerd. Als mensen hun specialisatie niet resulteert in een vergroting van interdependentie maar simpel in isolatie, zal de verdeling van arbeid niet in sociale solidariteit resulteren.

Justice

Voor de verdeling van arbeid te werken als een moreel en sociaal hardmakend in moderne samenleving, moet de anomie, de geforceerde arbeid en de ongecontroleerde coördinatie van specialisatie gericht. Moderne samenlevingen worden niet langer samengehouden door gezamenlijke belevingen en algemeen geloof. Zo lang deze verschillen kunnen ontwikkeling op een manier dat de interdependentie promoot, In plaats daarvan worden ze door verschillen bijgehouden.

Suicide

Durkheim geloofde dat als hij aan kon tonen dat sociologie een rol had in het uitleggen van wat individuele acties lijkt te zijn, zoals zelfmoord, het relatief makkelijk was om het sociologische domein uit te breiden naar fenomenen die veel meer gemakkelijker worden en als open gezien door sociologische analyse.

Durkheim was geïnteresseerd in het verklaren van de verschillen in zelfmoord cijfers, hij was geïnteresseerd in waarom de ene groep een hoger tal van zelfmoorden had dan de ander. Hij erkende dat individuen hun redenen hebben om zelfmoord te plegen, maar deze redenen zijn niet de echte oorzaak. Hij onderzocht en verwierp de imitation theorie geassocieerd met een van zijn tegenstanders, Gabriel Tarde.

Durkheim argumenteerde dat als imitatie daadwerkelijk belangrijk was, dat we dan staten die grenzen aan een staat met hoge zelfmoord cijfers ook deze hoge cijfers moet hebben, maar onderzoek van data wees die niet uit. Durkheim concludeerde dat de kritische factor in het verschil in zelfmoordcijfers gevonden moeten worden in de level van de sociale feiten. Verschillende groepen hebben verschillende sentimenten die verschillende sociale fenomenen produceren. In andere woorden, veranderingen in de collectieve sentimenten leiden tot veranderingen in sociale stromingen, wat daardoor weer leidt tot veranderingen in zelfmoordcijfers.

The four types of suicide

Integration wijst op de sterkte van gehechtheid die we hebben naar de samenleving toe.

Regulation wijst op de mate van externe beperkingen van mensen.

Zelfmoordcijfers stijgen wanneer een van de twee te hoog of te laag zij. Daarom hebben we 4 type zelfmoord. Als integratie hoog is: altruïstic

Als integratie laag is: egoïstische zelfmoord

Als regulering hoog is: fatalistic

Als regulering laag is: anomic zelfmoord

Egoistic Suicide

Hoge cijfers van egoïstische zelfmoord worden waarschijnlijk gevonden in samenlevingen of groepen waar de individu niet goed geïntegreerd is in het grote sociale geheel. Een geïntegreerde samenleving zorg voor moraal, waarde en betekenis van bestaan als een algemeen gevoel van moreel support om ons door de

dagelijkse kleine tegenslagen en teleurstellingen te komen. Zonder dit, zijn we geneigd zelfmoord te plegen vanwege de kleinste tegenslagen.

Door onder andere een bredere betekenis te geven aan het leven bij een geïntegreerde samenleving voorkom je egoïstische zelfmoord.

Altruistic Suicide

Dit komt eerder voor als de integratie te sterk is. De individu is letterlijk geforceerd om zelfmoord te plegen. Degene die altruïstisch zelfmoord plegen doen dit omdat ze het gevoel hebben dat het hun plicht is om dit te doen. Wanneer integratie hoog is, plegen ze zelfmoord in de naam van een groter goed.

Anomic Suicide

Dit komt eerder voor wanneer de gereguleerde macht van de samenleving onderbroken is. Zo'n onderbreking kan de individu ontevreden maken omdat er weinig controle is over hun passie, die vrij zijn in hun race voor voldoening. Dit is makkelijk voor te stellen bij een economische depressie. Het sluiten van de fabriek vanwege de depressie kan leiden tot het verliezen van een baan, wat kan resulteren in het afscheiden van het regulerende effect dat de zaak en de arbeid had gehad. Door afgesneden te zijn van deze structuren (vb familie, religie en staat) kan leiden tot individueel zeer kwetsbaarheid dat effect kan hebben als anomie.

Fatalistic Suicide

Dit komt vaker voor wanneer regulatie bovenmatig is. Durkheim beschrijft degene die dit soort zelfmoord kunnen plegen als personen met hun toekomst geblokkeerd en passie onderdrukt door opgelegde disciplines. Te veel regulering - onderdrukking- ontlokt stromen van melancholie, dat beurtelings zorgt voor een verhoging van fatalistische zelfmoordcijfers. Durkheim beweerde dat sociale stromingen de oorzaak van veranderingen in zelfmoordcijfers zijn.

Suicide Rates and Social Reform

Voor Durkheim is de poging om individuen te overtuigen geen zelfmoord te plegen vruchteloos, want het is de oorzaak van de samenleving. De achtervolging van vooruitgang, het geloof in individualiteit, en de geest van opoffering hebben allen hun plaats in de samenleving en kunnen niet bestaan zonder het produceren van zelfmoord.

In the division of Labor beweert Durkheim dat anomie van moderne culturen komt door de abnormale manier waarop arbeid is verdeeld zodat het leidt tot isolatie in plaats van interdependentie. In onze samenleving zijn deze stromen uit balans. Vele bestaande instituten voor het koppelen van de individu aan de samenleving en andersom hebben gefaald. Durkheim ziet weinig hoop voor succes. Wat Durkheim voorstelt is een ander instituut gebaseerd op beroepsgroepen.

Early and Late Durkheim Theory

Durkheim geloofde altijd dat sociale krachten verwant waren aan natuurlijke krachten en geloofde dat collectieve ideeën sociale praktijken vormde en visa versa. Maar er is geen twijfel dat na Suicide, de vraag van religie een overheersend belang werd voor Durkheims sociologische theorie. Durkheims ultieme doel was uit te leggen hoe individuen gevormd worden door sociale feiten.

Theory of Religion - The sacred and the Profane

In the elementary forms of religious life brengt Durkheim een sociologie van religie en een theorie van kennis naar voren. Zijn theorie van kennis probeerde fundamentele categorieën van mensen door hun sociale herkomst te linken.

Durkheims theorie van religie:

Samenleving (door individuen) creëert religie door bepaalde fenomenen te definiëren als heilig en andere als profaan (niet bijbels, heilig) Deze aspecten van de sociale realiteit die gedefinieerd zijn als heilig, apart van alledaags, vormen de essentie van religie. De rest wordt gedefinieerd als profaan. Aan de ene kant, brengt het heilige een houding van respect, respect gemixt met angst en verplichtingen. Aan de andere kant, is het de houding naar deze fenomenen dat het transformeert van gewoon naar heilig. Durkheim weigerde te geloven dat religie niets is dan een illusie. Er is werkelijk een superieure morele macht dat de gelovende inspireert, maar dit is de samenleving en niet God. Durkheim beweerde dat religie de samenleving symboliseert. Religie is het systeem van symbolen waar door de samenleving zich bewust wordt van zichzelf. Dus de samenleving is de bron van het heilige.

Beliefs, Rituals, and Church

Drie andere condities zijn nodig voor de ontwikkeling van religie:

ontwikkeling van een reeks van religieus geloven.

een reeks van rituelen

een religie heeft een 'kerk' of een enkel overkoepelende morele communie nodig.

Rituele en de kerk zijn belangrijk voor Durkheims theorie van religie omdat zij de representatie van het sociale aan het individuele handelen linken. Individuen leren over het heilige en het geassocieerde geloof door deel te nemen aan rituelen en in de communie van een kerk. Rituelen en de kerk zorgen er voor dat sociale vertegenwoordiging niet verdwijnt en dat het niet hun kracht verliest door het collectieve geheugen van de groep dramatische te veranderen. Het verbind individuen aan de samenleving, een bron van grote energie wat hen inspireert wanneer ze terug keren naar hun mondaine activiteiten.

Why primitive?

Durkheim wilde religie bestuderen in een primitieve cultuur om verschillende redenen:

1. Hij geloofde dat het veel makkelijker was om inzicht te krijgen in de natuur van religie in primitieve cultuur omdat het ideologische systeem van primitieve religie minder ver ontwikkeld waren dan moderne religies met het resultaat dat ze minder verduisteren. Religieuze vormen van primitieve samenlevingen konden bekeken worden in als hun openheid en het zou alleen de kleinste moeite kosten om dit open te leggen.

2. Durkheim erkende dat religie een steeds smaller domein bezet, maar hij vocht er ook voor dat meeste, al dan niet alle, van de verschillende collectieve vertegenwoordigingen van de moderne samenleving hun basis hebben in de al omringende religie van primitieven.

Totemism

Durkheim bekeek totemism als de simpelste, meest primitieve vorm van religie en geloofde dat het geassocieerd moest worden met een zelfde soort simpele vorm van sociale organisatie, de clan. Durkheim beweerde dat de totem niks anders is dan de representatie van de clan. Hij zag totems als met elkaar verbonden ideeën dat de samenleving en min of meer compleet beeld geeft van de wereld.

Sociology of Knowledge

Durkheim had er moeite mee dat menselijke kennis niet een product is van ervaring alleen, tevens zijn we niet gewoon geboren met bepaalde mentale categorieën die refereren aan ervaring. In plaats hiervan zijn onze categorieën sociale creaties.

Categories of Understanding

The elementary forms presenteert een argument voor de sociale basis van zes fundamentele categorieën die sommige filosofen hadden geïdentificeerd als essentieel voor het menselijk begrijpen: tijd, plaats, classificatie, kracht, causaliteit en totaliteit.

Cult of the individual

Durkheim maakte onderscheid tussen morele individualisme en egoïsme. Volgens Durkheim hebben we twee wezens in ons. Een is gebaseerd op de geïsoleerde individualiteit van ons lichaam, en de ander op ons sociale zijn. Het is dit dubbele zelf dat vertegenwoordigd in zulke ideeën als lichaam en geest. Deze twee zelfde zijn in eeuwige spanning, maar er is ook een verbinding tussen de twee. Onze bewust zijn over onze individualiteit ontwikkelt wanneer de samenleving ontwikkelt. Het is alleen in de verdeling van arbeid dat we echt onze aparte individuen begrijpen. Als we meer bewust worden van onze individualiteit, kunnen we ook meer bewust worden van onze individuele niet sociale verlangens. Dit noemt Durkheim egoïsme. Aan de andere kant, als het idee van individualiteit ontwikkelt in een samenleving, wordt de individu een collectieve representatie en daarom houdt het de belofte van sociale cohesie rond het idee van individualiteit in. Durkheim noemt die het morele individualisme. In een moderne samenleving, representeert homo duplex het verschil tussen het volgen van onze egoïstische interesse en klaar zijn om zichzelf op te offeren in de naam van een individu dat we geloven dat alle mensen dat gemeen hebben. Durkheim geloofde dat het essentiële probleem van de moderne samenleving moraal van nature waren en dat de enige echte oplossing lag in het herinstalleren van de kracht van de collectieve moraliteit. Om het feit dat het individu heilig is geworden voor ons te benadrukken labelde hij de moderne vorm van collectieve conscience als de cult van het individu. Terwijl hij het idee van de collectie representatie begon te ontwikkelen, begon hij de cruciaal wordende rol van individualiteit als een collectieve representatie in te zien. Egoïsme met zijn gebrek aan sociale integratie leidt tot zelfmoord, maar de collectieve representatie van het individu in moreel individualisme voorkomt zelfmoord. Een verdediging van de rechten van het individu is een verdediging van de samenleving, en een politiek gebaseerd hierop heeft een religieuze kwaliteit. Een geloof in de individualiteit is alles wat er over is aan collectieve bewustzijn in de moderne samenleving. Dit is waarom Durkheim geloof in de individu niet in tegenspraak is met zijn sociologie.

The Dreyfus Affair, Individualism, and the Intellectuals

In zijn essay *Individualism and the Intellectuals*, ontwikkelt hij zijn idee van morele individualisme. Hij toont een verdediging van de rechten van het individu aan als de beste manier om traditie te versterken en te beschermen tegen de bedreiging van egoïsme. Individualisme is onze moderne traditie geworden, en dit aan te vallen is niet alleen een risico op sociale onrust, gelijk aan blasfemie.

Liberalism versus Communitarianism

Cladis beweert dat Durkheim een verdediger en een criticus was van liberalisme en communitarisme. Durkheim verdedigde het individualisme van het liberalisme, maar bekritiseerde dat het individualisme als tegenhanger van de samenleving wordt gezien. Hij verdedigde communitarisme voor de gemeenschappelijke tradities en waarde, maar bekritiseerde het voor het niet erkennen van de heiligheid van het individu dat een deel is geworden van de traditionele waarde.

Moral Education and Social Reform

Durkheim zag problemen in de samenleving als tijdelijke dwalingen en niet als een onoverkomelijke moeilijkheid. Daarom geloofde hij in sociale hervorming. Durkheims programma voor hervorming en zijn hervormde aanpak waren door zijn geloof dat de samenleving de bron is van moraliteit. Zijn hervormingsprogramma's waren gedictieerd door het feit dat de samenleving het mogelijk moet maken om morele richtingen aan te geven voor individuen. Voor het geval dat de samenleving deze capaciteit verliest, moet het hervormd worden. Zijn hervormingsprogramma werden gedictieerd door het feit dat het in de samenleving mogelijke moet zijn om morele richting te geven aan de individu.

Het programma moet geproduceerd worden door sociale krachten van de samenleving en niet door een filosofisch of sociologisch ethische systeem.

Morality

Durkheims sociologische theorie over ethiek gaat dwars in tegen de positie betreffende ethiek vandaag de dag en biedt een verse blik op eigentijdse debatten over kwesties als de traditionele familie en de morele inhoud van populaire cultuur.

Ethiek heeft drie componenten voor Durkheim.

1. ethiek gaat om discipline, een soort van autoriteit dat idiosyncratische impulsen tegen gaat.
2. ethiek draait om een hechting aan de samenleving aangezien de samenleving de bron is van ethiek.
3. het draait om autonomie, een gevoel van persoonlijke verantwoordelijkheid voor onze eigen acties.

Discipline

Discipline confronteert iemand met zijn morele plicht, wat volgens Durkheim, zijn plicht is naar de samenleving toe. De sociale discipline maakt het individu ook gelukkiger, aangezien het zijn of haar wensen limiteert en daarom biedt het de kans om gelukkiger te zijn ipv als maar meer te willen.

Attachment

Gehechtheid aan een sociale groep - de warme, vrijwillige, positieve aspect van groepsverplichting - is niet vanuit externe druk maar vanuit een wil te hechten. Deze twee elementen van ethiek vullen elkaar aan en steunen elkaar omdat ze beide verschillende aspecten van de samenleving zijn.

Autonomy

Het derde element van ethiek is autonomie. Durkheim ziet dit als een rationele gegronde impuls van de wil. Autonomie komt alleen tot zijn recht in samenlevingen waar mythes en symbolen die voorheen het gebruikt werden voor het morele systeem afnemen. Durkheim geloofde dat nu deze mythes voorbij zijn gegaan, alleen wetenschappelijke understanding een fundering kan geven voor de morele autonomie.

Moral Education

Durkheims meest verenigbare poging om de samenleving te hervormen tot een moderne ethiek was dmv onderwijs. Onderwijs definieert hij als het proces waarbij de individu de psychische, intellectuele en, morele gereedschappen verkrijgt die nodig zijn om te functioneren in de samenleving. Hij beargumenteerde dat onderwijs de kinderen zou kunnen helpen om moreel gedrag te ontwikkelen naar de samenleving. Hij geloofde dat de scholen praktisch het enige bestaande instituut was dat deze sociale fundamenteel voor moderne ethiek zou kunnen zijn. Het klaslokaal zou de rijke collectieve milieu kunnen produceren en dit zou het mogelijk maken om de drie componenten te kunnen voortbrengen.

Occupational Associations

Durkheim stelde nog een andere instituut voor:

De occupational association

Alle arbeiders, managers en eigenaren die werken in bepaalde industrieën zouden zich moeten verenigen in een association dat professioneel en sociaal zou moeten zijn. Durkheim geloofde niet dat er een conflict van

interesse was tussen de eigenaren, managers en arbeiders binnen een industrie. Durkheim geloofde dat die conflicten alleen voorkwamen omdat er geen gezamenlijke ethiek was wat terug te traceren was naar het ontbreken van een verenigbare structuur. Samengebracht in een organisatie, zouden mensen van deze categorie hun gezamenlijke interesse als wel hun gezamenlijke behoefte aan verenigbaar moreel systeem herkennen. Dit morele systeem, zal automatisering van de samenleving tegen gaan en de afname van het belang van de collectieve ethiek stoppen.

Functionalisme and Positivism

Of Durkheim een functionalist was ligt aan hoe je functionalisme beschrijft. Functionalisme kun je definiëren op twee verschillende manieren: zwak en sterk.

zwak: functionalisme is een benaderingswijze dat de delen van de samenleving aan elkaar verbind en de een aan de ander verbind.

sterk: een benaderingswijze wat gebaseerd op een poging doen om bepaalde sociale structuren te verklaren in termen van de biologische behoefte van de samenleving als geheel.

Durkheim was een "perongelukke" functionalist, Durkheim geloofde niet dat sociologische wetten gezien kunnen worden als biologische wetten. Durkheim beargumenteerde dat we functies onderscheiden van de historische oorzaken van sociale feiten. De historische studie is er primair omdat sociale behoeftes niet de structuren kunnen herkennen. Ondanks dit ging hij soms wel over tot een functionele analyse. Hij zegt dan dat samenlevingen als een geheel behoeftes hebben en dat sociale structuren hier automatische op reageren. Durkheim is ook vaak bekritiseerd als een positivist, en hij beschreef zichzelf ook vaak. Vandaag de dag wordt positivisme gezien als een geloof dat sociale fenomenen moeten worden bestudeerd met dezelfde methode als natuurwetenschappen.

Other Criticism

Het is niet duidelijk dat social facts benadert kunnen worden op een objectieve manier zoals Durkheim dit beschrijft. Zelfs objectief bewijs voor de social facts als zelfmoord kan worden gezien als interpretatie. Dit is bijvoorbeeld erg moeilijk in het geval van een drugs overdosis.

Summary

De twee hoofdthema's in Durkheim's sociologie waren de prioriteit van het sociale boven de individu en het idee dat de samenleving wetenschappelijk onderzocht kan worden. Social facts kunnen empirisch onderzocht worden, en zijn dwangmatig voor de individu en worden verklaard door andere social facts. Durkheim maakte een onderscheid tussen twee basis type van social facts - material en nonmaterial. De meest belangrijke focus was op de nonmaterial facts. Hij behandelde een aantal van hen waaronder ethiek, collective conscience, collective representations en social currents.

Aantekeningen van werkgroep:

Alles is social fact, behalve de reden van een persoon is geen social fact. Fysieke dingen dat ze eten, drinken, enz niet.

Vb

6 mei Moord op Fortuyn > gevoel in samenleving is negatief (non materieel)
verkiezingen later > winst Partij Fortuyn (materieel).

Division of labor: dynamic density > dichtheid van de interactie is groter geworden. We zijn veel meer afhankelijk geworden van anderen door de verdeling van arbeid.

collective efficiant: bij grote veranderingen binnen een bepaalde groep maken mensen nieuwe categorieën wat men goed of fout vindt.

Georg Simmel (1858 - 1918)

Levels and Areas of Concern

Er zijn drie basis levels in Simmels werk.

1. zijn micro benadering van de psychologische componenten van het sociale leven.
2. op iets grotere schaal zijn interesse in de sociologische componenten van de interpersoonlijke relaties.
3. de structuur en de verandering in de sociale en culturele spirit van deze tijd.

Hij nam het principe van emergence aan, het idee dat de hogere levels boven de lagere levels uitkomen,

Er is een vierde level dat gaat over ultieme metafysische principes van het leven. Deze eeuwige waarheid had invloed op al het werk van Simmel en leidde tot het beeld van de toekomstige wereld.

De drie verschillende probleem gebieden binnen de sociologie worden gedefinieerd als "The Problem Areas of Sociology". De eerste is puur sociologie. In dit gebied worden psychologische variabelen gecombineerd met vormen van interactie. Zijn meest microscopische werk is met de *forms* die interactie aanneemt en met de *types* van mensen die deel uitmaken van de interactie. De vormen houden subordinatie, superordination, exchange, conflict en sociabiliteit in. In zijn werk van types, maakte hij verschil tussen positie in de interactie structuur, zoals concurrente en coquette, en de oriëntatie op de wereld zoals een krent, spendthrift, onbekende en een avonturier. Op de intermediate level in Simmels algemene sociologie, behandelt Simmel de sociale en culturele producten van de geschiedenis. In Simmels filosofische sociologie, hield hij zich bezig met zijn kijk op de natuurlijke basis, het onvermijdelijke lot van de mens.

Dialectical Thinking

Simmels manier van omgaan met de interrelaties gaf zijn sociologie een dialectisch karakter die doet denken aan Marx's sociologie. Ondanks de overeenkomsten tussen Marx en Simmel in hun gebruik van de dialectische aanpak, zijn er belangrijke verschillen. In plaats van Marx zijn revolutionaire optimisme, had Simmel een kijk op de toekomst die dichterbij Weber's iron cage komt waarbij er geen ontsnapping mogelijk is.

Simmels sociologie is altijd geconcentreerd geweest op relaties, in het speciaal interacties. Hij werkte met het principe dat alles met elkaar interacteert. De wereld kan het best begrepen worden in termen van conflicten en contrasten tussen tegengestelde categorieën. Het voorbeeld van mode maakt zijn methode duidelijk.

Fashion

In een van zijn typisch dualistische essays liet Simmel de tegenstelling in mode op verschillende manieren zien. Aan de ene kant is mode een sociale relatie die degene die er aan mee willen doen instaat stelt om erbij te horen. Aan de andere kant, biedt mode ook de norm voor degene die zich als individu wil presenteren en zich wil afkeren. Mode is ook een historisch proces. Het is een proces waarna iedereen accepteert wat modieus is en degene die zich er vanaf keren kunnen een nieuwe kijk op wat modieus is krijgen. Mode is ook dialectisch want het succes en verspreiding van mode leidt uiteindelijk ook tot het mislukken hiervan. Want hoe meer mensen het modieus vinden hoe normaler het wordt en uiteindelijk raakt het dan uit de mode. Er is nog een andere dualiteit die te maken heeft met de rol van de leider van de mode beweging. Zo'n persoon leidt de groep, door de mode beter te volgen dan ieder ander. Niet mode bewuste mensen zien de mode bewuste als imitators en zien hunzelf als een non-conformist. Maar Simmel zegt dat de laatst genoemde alleen een tegenovergestelde vorm van imitatie is. Individuen kunnen het geen in de mode is niet volgen omdat ze bang zijn hun identiteit te verliezen, maar dit is niet echt een teken van persoonlijke kracht en onafhankelijkheid.

Individueel (Subjective) Culture and Objective Culture

Mensen worden beïnvloed en bedreigd door sociale structuren en door hun culturele producten. Simmel maakt een onderscheid tussen individuele cultuur en objectieve cultuur.

Objectieve cultuur verwijst naar die dingen die mensen produceren.

Individuele cultuur is de capaciteit van de actor om het te produceren, opnemen en de elementen van de objectieve cultuur te controleren.

Het bestaan van deze culturele producten creëert een tegenstelling tussen de actoren die ze creëerde. In Simmels dialectiek is de mens altijd in gevaar om verslagen te worden door zijn objecten die ontstaan uit eigen creatie en die hun organische menselijke functie mist.

More-life and More-Than-Life

Simmel nam een positie die lijkt op Marx posities. Marx gebruikte het concept van fetishism of commodities die de scheiding tussen mensen en hun producten inhield. Voor Simmel is deze scheiding vastgelegd in de natuur van de mens. Er is een contradictie tussen more-life en more-than-life.

Mensen bezitten een dubbel overtreffende mogelijkheid. Eerst vanwege hun rusteloze, creatieve mogelijkheid (more-life) is het voor mensen mogelijk om hun zichzelf te overtreffen. Ten tweede, deze overtreffende mogelijkheid, creatieve capaciteit maakt het mogelijk voor mensen om constant producten te maken die hun overtreffen. Het sociale leven 'creëert en zet zichzelf vrij van zichzelf, iets wat niet leven is maar wat zijn eigen significantie heeft en zijn eigen wetten volgt. Simmel kwam tot een beeld veel dichterbij Weber als Marx. Simmel, net als Weber zag de wereld als een ijzeren kooi van objectieve cultuur waar mensen steeds minder kans hebben om uit te komen.

Individual Consciousness

De basis van het sociale leven voor Simmel waren 'bewuste individuen of groepen van individuen die met elkaar interacteren vanwege verschillende motieven, doeleinden en interesse. Alle discussies over de vorm van interactie impliceren dat actoren bewust moeten zijn van de ander. Alhoewel Simmel geloofde dat sociale en culturele structuren een eigen leven gaan leiden, realiseerde hij zich dat mensen zulke structuren moeten conceptualiseren voor dat ze een effect hebben. Het hangt af van de activiteit van het bewustzijn. Simmel had ook een betekenis voor het individuele bewustzijn en het feit dat normen en waarden geïnternaliseerd worden in het individueel bewustzijn.

Simmel had een conceptie van mensen hun capaciteit om hunzelf mentaal te confronteren, om hunzelf apart te zien van hun acties. De actor kan externe stimuleren in overweging nemen, verschillende manieren van actie uitproberen en dan besluiten wat hij gaat doen. De hersenen kan voorkomen dat iemand verslaafd wordt aan externe stimulansen, maar het heeft ook de capaciteit om de sociale realiteit concreter te maken, om de objecten te creëren die verslaafd rakend zijn. Alhoewel de intelligentie mensen het voorkomt dat mensen verslaafd raken door dezelfde externe stimulansen die dieren beïnvloeden, creëert het ook de structuren en instituten die de gedachte en gedragingen tegen houdt.

Social Interaction (Association)

Simmel maakte duidelijk dat zijn belangrijkste interesse in interactie tussen bewuste actoren was en dat zijn intentie was om naar een brede laag van interacties te kijken die misschien triviaal lijken op sommige momenten maar cruciaal belangrijke op andere.

Interaction: Forms and Types

Een van de dominante bezorgdheid was de vorm eerder dan de inhoud van de sociale interacties. Vanuit Simmels oogpunt, bestaat de echte wereld uit oneindige gebeurtenissen, acties, interacties enz. Om hier mee om te gaan met deze realiteit (content), ordenen mensen het door patronen of vormen op te leggen. In plaats van verschillende gebieden van specifieke gebeurtenissen wordt de actor geconfronteerd met een gelimiteerde aantal vormen. De sociologische taak is om precies te doen wat de leek doet, dat is, een gelimiteerde aantal vormen van sociale realiteit opleggen, op interactie in specifiek, zodat het beter te analyseren is. Zijn methode is om een gebonden, eindig fenomeen van de wereld van stromen te selecteren, de meerdere elementen die dit inhouden te onderzoeken en zo de oorzaak van hun geheel door zijn vormen te onthullen, vast te stellen. Secundair, onderzocht hij de basis van deze vormen en de structurele implicaties. *????? Nog een keer doorlezen*

Social Geometry

Er is geen onafhankelijke groepsstructuur in een dyad, er is niet meer in de groep dan twee aparte individuen. Ieder lid van een dyad heeft een hoge graad van individualiteit. Een triad heeft de mogelijkheid om een waarde te krijgen buiten de individuen om. Het is waarschijnlijk dat er een onafhankelijke groepsstructuur ontstaat. Als gevolg is er een grotere dreiging voor de individuele leden. Een triad kan een algemeen nivellerend (afstand) effect hebben op de leden. De beweging van dyad naar triad is essentieel voor de ontwikkeling van sociale structuren die aparte en dominant kunnen zijn voor de individuen.

In deze sociale structuren op grote schaal, komt de individu steeds meer apart van de structuren van de samenleving, hij komt meer en meer alleen te staan, geïsoleerd en gesegmenteerd. Dit resulteert uiteindelijk dialectische relatie tussen individuen en sociale structuren. Volgens Simmel, blijft de gesocialiseerde individu altijd in duale relatie met de samenleving. De contradictie hier is dat de samenleving het toestaat dat de individu autonomie krijgt, maar het tegelijkertijd ook belemmert.

Group size - Simmel nam de positie dat hoe groter de samenleving hoe groter de individuele vrijheid. Een kleine samenleving of groep controleert de individu vaak compleet. In grotere samenlevingen, is het aanneembaar dat de individu deel uit maakt van verschillende groepen, waarin elke groep controle heeft maar dan een klein deel van de totale persoonlijkheid. Maar Simmel zag dat de grote samenlevingen ook een aantal problemen veroorzaakte die uiteindelijk de individuele vrijheid zou bedreigen. Hij zag dat dat de massa waarschijnlijk gedomineerd zou worden door een idee, het simpelste idee. Simmels interesse in vormen van interactie, is dat steeds groter worden size en differentiation de band tussen individuen neigt te versoepelen (loosen) en daarvoor in de plaats meer afstand, onpersoonlijkheid en gesegmenteerde relaties komen. Simmels kijk op de rol van de afstand in sociale relaties: De eigenschappen van vormen en de betekenis van dingen zijn een functie van de relatieve afstand tussen individuen en andere individuen of dingen.

In the Philosophy of Money geeft Simmel aan wat iets waardevol maakt. het essentiële punt is dat de waarde van iets vastgesteld wordt door de afstand van zijn actor. Het is niet waardevol als het of te dichtbij is of te ver weg om te verkrijgen. Objecten die makkelijk te verkrijgen zijn, maar alleen met veel moeite zijn het meest waardevol. De interactie die een vreemde aangaat met de groepsleden omvat een combinatie van

closeness en afstand. De eigenaardige afstand van een vreemde van de groep stelt hem in staat om een aantal onnatuurlijke interactie patronen te hebben met de leden. Vb de vreemde kan meer objectief zijn in zijn relatie met de leden. Simmel ziet de vreemde niet alleen als een sociaal type, hij ziet strangeness als een vorm van sociale interactie.

Social Types

The Poor de armen worden gedefinieerd in termen van sociale relatie, als worden geholpen door andere mensen of op z'n minst het recht hebben op hulp. Simmel beargumenteerde dat een reciprocal set van rechten en plichten de relatie tussen de needy en de givers toon geeft. De needy hebben het recht op hulp en dit recht maakt ontvangen minder pijnlijk. Andersom, de gever heeft de verplichting om te geven. Simmel nam ook de functionalistische positie in dat hulp aan de armen door de samenleving het systeem in stand houdt. Een samenleving heeft hulp aan de armen nodig, zodat de armen niet actief en gevaarlijk vijanden worden van de samenleving, om hun verminderde energie productiever te maken en om zo verval van het nageslacht te voorkomen. Dus de hulp voor de armen is voor de samenleving niet perse voor de armen. Armoede vind je in alle sociale strata.

Relative deprivation: Als mensen die lid zijn van de boven klasse minder hebben dan hun edelen kunnen zij zich in vergelijking met hen ook arm voelen. Daarom zullen overheidsprogramma's gericht op het uitroeien van armoede nooit werken.

Social forms

Superordination and subordination hebben een reciprocal relatie. De leider wil niet compleet de gedachte en acties van andere bepalen. De leider verwacht dat dat de ondergeschikte negatief of positief reageert. Niet dit of een andere vorm van interactie kan bestaan zonder wederzijdse relaties. Zelf in de meest onderdrukkende vorm van dominantie, hebben ondergeschikten een bepaalde vorm van persoonlijke vrijheid.

Social structures

Simmel heeft weinig gezegd over grootschalige structuren in de samenleving. Hij ontkende het bestaan van die level van sociale werkelijkheid. Simmel: Samenleving is de naam voor een aantal individuen die gekoppeld zijn door interactie. Hij zag de samenleving als een deel van een groter proces van ontwikkeling van de objectieve cultuur, wat hem zorgen baarde. Simmel begreep de grote van de grootschalige sociale structuren als een onderdeel van dit proces in.

Objective Culture

In Simmel's view, produceren mensen cultuur, maar omdat mensen de mogelijkheid hebben om hun sociale realiteit concreter te maken, krijgt de culturele en sociale wereld een leven op zichzelf. Levens die steeds meer de actoren gaan domineren die hen creëerden. De objectieve cultuur groeit en breid zich uit op verschillende manieren:

1. de absolute grote groeit met de modernisering. Dit kan het duidelijkst gezien worden in de wetenschappelijke kennis.
2. het aantal verschillende componenten van de culturen groeien ook.
3. De verschillende elementen van de culturele wereld worden meer en meer ineengestremgeld in een machtiger, completere wereld dat steeds minder te controleren is door de actoren. Wat Simmel bezorgd maakte was de dreiging van de objectieve cultuur naar de individuele cultuur toe.

Hij zag de moderne metropolis als de echte arena van de groei van de objectieve cultuur en de afbraak van de individuele cultuur. Het is de scene van de predominantie van de geld economie, en geld, heeft een diepgaand effect op de menselijke natuur van relaties. Het leidt tot een nadruk op omrekenbaarheid en rationaliteit van alle sferen van het leven.

De kleine stad werd gekarakteriseerd door een groot gevoel en emotionaliteit, de moderne stad is gekarakteriseerd door een oppervlakkige intellect dat gelijk staat aan de omrekenbaarheid wat nodig is in een geld economie. De stad is ook het centrum van de verdeling van arbeid, zoals we gezien hebben. speelt specialisatie een centrale rol in de productie van een steeds complexere objectieve cultuur. Hij benadrukte het feit dat mensen vrijer zijn in een moderne stad dan in de dichte sociale beperkte kleine steden.

Simmel zag uitwisseling als de puurste vorm en meest ontwikkelde soort van interactie. Simmel zag alle sociale uitwisseling als een afweging van 'winst en verlies'. Voor Simmel, is geld de puurste vorm van uitwisseling. Een economie gebaseerd op geld maakt een eindeloze series van uitwisseling mogelijk. Deze mogelijkheid is cruciaal voor Simmel omdat het een basis voor wijdverspreide ontwikkeling van sociale structuren objectieve culturen biedt. Als consequentie, is geld een vorm van uitwisseling wat voor Simmel aan de basis staat van de vervreemding van mensen in een moderne concrete sociale structuur.

The Philosophy of Money

Simmel was geïnteresseerd in de brede kwestie van waarde, en geld kan een gezien worden als een specifieke vorm van waarde. Op een ander level was Simmel geïnteresseerd in de impact van geld op de 'inner world' van actoren en de objectieve cultuur als geheel. Op nog een ander level zag hij geld als een specifiek fenomeen gekoppeld aan een variëteit van andere componenten in het leven, uitwisseling, ownership, greed, extravagante, cynisme, individuele vrijheid, manier van leven, cultuur enz. Simmel zag geld als een specifieke component van het leven wat het mogelijk maakte om het leven in z'n totaal te begrijpen. Simmel concentreerde zich op kapitalisme en de problemen die ontstaan door de geld economie. Voor Simmel zijn dit een deel van de universele tragedie. Het steeds groter wordende powerlessness van de individu faces de groei van de objectieve cultuur. Simmel zag de basis van problemen als permanent in het menselijk leven en zag geen hoop voor verbetering in de toekomst. Simmel geloofde dat socialisme, ipv de situatie verbeteren, het probleem alleen maar groter zou maken.

Money and Value

Hij beweerde dat mensen de waarde creëren door objecten te maken, zichzelf van het object scheiden en dan proberen de afstand, obstakels en moeilijkheden te overkomen. Het algemene principe is dat waarde van dingen komt door de mogelijkheid van mensen om een afstand te creëren van objecten. De waarde van geld die aan een object zit in de moderne wereld creëert een afstand tussen het object en ons; we kunnen het niet krijgen zonder geld te bezitten. De moeilijkheid om geld te krijgen en daarmee het object maakt het waardevol voor ons.

Money, Reification and Rationalization

In het proces van waarde creëren, verstrekt geld ook de basis voor ontwikkeling van de markt, de moderne economie en de ultieme moderne samenleving. Simmel beweerde dat geld zorgt voor een 'long-range calculations, large-scale enterprises en long-term credits'. Geld zorgt niet alleen voor een concrete sociale wereld, het draagt ook bij aan de rationalisering van de sociale wereld. Geld draagt bij aan de rationalisering door het intellectuele steeds belangrijker te maken. Simmel wees op de het complexe mentale proces dat nodig is om geld transities te doen. Een geld economie draagt bij aan een aanzienlijke verandering in normen en waarden. Gedeeltelijk omdat door een geld economie, kennis het meest waardevolle van al onze mentale energies wordt gezien. Simmel zag de significantie van de individuele afnemende wanneer geld transacties een belangrijker deel van de samenleving werd en als concrete structuren uitbreidde. Een voorbeeld van het niet rationale is liefde (andere zijn emotie en geloof) en dit is niet rationeel omdat het onder andere onpraktisch is, het tegenovergestelde van de kennis ervaring en het heeft niet een echte waarde. Met de rationalisering, verliezen we het niet rationele en met dat verliezen we het meest waardevolle voor mensen: onze identiteit. Dit verlies is een menselijke tragedie.

Negative Effects

Een samenleving waarbij geld een einde op zichzelf wordt, heeft een aantal negatieve effecten op individuen. Twee van de meest interessante zijn de steeds groter wordende cynisme en de groter wordende blase attitude. We kunnen schoonheid of waarheid of intelligentie bijna net zo makkelijk kopen als cornfakes. Dit gelijktrekken van alles leidt tot een cynische houding dat alles zijn prijs heeft, dat alles gekocht en verkocht kan worden. De blase persoon kan geen verschil meer in waarde maken tussen de objecten van aankoop. Een ander negatief effect van geld economie is het steeds groter wordende onpersoonlijke relaties tussen mensen. We kijken haast alleen naar positie, zonder te kijken naar wie in die positie zit. We hebben de paradoxale situatie waarin we steeds meer afhankelijk worden van andere posities, maar we steeds minder weten over de mensen die deze positie hebben. Persoonlijkheden lijken te verdwijnen achter de posities. Een geld economie leidt tot verhoging van de individuele onvrijheid. De individu in de moderne wereld wordt autonoom en geïsoleerd. Een ander impact van de geld economie is de vermindering van alle menselijke waarde naar dollars. Vb een moord voor geld of sex voor geld.

Een samenleving wat gedomineerd wordt door de geld economie lijkt alles terug te brengen tot een koord van causale connecties die intellectueel begrepen kan worden door intelligentie en niet door emoties. Volgens Simmel is dit allemaal toe te schrijven aan de groei van objectieve cultuur ten koste van de individuele cultuur.

Tragedy of Culture

Specialisatie leidt tot de goed gekeurde mogelijkheid om verschillende componenten van de culturele wereld te creëren. Maar tegelijkertijd, verliezen de zeer gespecialiseerde individuen de betekenis van de totale cultuur en de mogelijkheid om dit te controleren. Als de objectieve cultuur groeit, neemt de individuele cultuur af. Hetzelfde gebeurt met de groei van technologie en machines, de mogelijkheid van de individuele arbeider en de vaardigheden die nodig zijn, zijn dramatisch afgenomen. Een mechanische wereld verstoken van

spiritualiteit domineert individuen, en hun manier van leven is beïnvloed op verschillende manieren. Relaties tussen mensen zijn zeer gespecialiseerd en onpersoonlijk. Consumptie wordt niets meer dan het verslinden van betekenisloze producten.

De massale uitbreiding van de objectieve cultuur heeft een dramatisch effect op het ritme van t leven. Consumptie van voedsel was cyclical en vaak zeer onzeker. Vandaag kunnen we bijna alles eten op elk moment. In de communicatie is het af en toe krijgen van een brief vervangen door de telegraaf, telefoon enz., wat er voor zorgt dat communicatie op elk moment mogelijk is.

Door kunstmatig licht is het natuurlijke ritme ingrijpend veranderd. Vele activiteiten kunnen nu ook snachts plaatsvinden. Intellectuele stimulatie, wat vroeger beperkt was tot af en toe een gesprek of een enkele keer een boek, is nu altijd beschikbaar doordat boeken en magazines makkelijk verkrijgbaar zijn.

Er zijn ook positieve elementen aan dit alles. Mensen hebben nu veel meer vrijheid omdat ze minder beperkt zijn door hun natuurlijke ritme.

Geld maakt het mogelijk om alles te relativiseren. De vervreemding van het inheemse door de objectieve cultuur in een moderne geld economie is grotere bedreiging voor de mens dan het kwaad van het absolutisme.

Er is ook een bevrijdend aspect:

1. het maakt het mogelijk om met meerder mensen op een groter marktplaats
2. onze verplichtingen naar een ander toe zijn gelimiteerd eerder dan alles omringend.
3. geld economie maakt het mogelijk om voldoening te vinden wat in een eerdere economisch systeem niet mogelijk was.
4. Mensen hebben een grotere individuele vrijheid om hun individualiteit vollediger te maken
5. mensen lukt het beter om hun subjectieve center te beschermen, aangezien ze maar gelimiteerde relaties hebben
6. De scheiding van de werker van de middelen van productie, maakt het mogelijk om wat vrijheid te creëren van de productie krachten
7. geld help mensen vrij, onafhankelijk te zijn van hun sociale groep.

Secrecy: A case study in Simmels Sociology

Simmel begint met het basisfeit dat mensen iets van een ander moeten weten om te kunnen communiceren. We vormen een plaatje van de persoon waar we mee omgaan. Onze relatie ontstaat uit reciprocale kennis, en deze kennis vorm de basis van een relatie. (nog verder uitwerken)